

Časopísma

My už Tolkiena četli

Zde není obrázek – aby tu mohl být příběh.

OBSAH

Travestie

Štěpán Krejčí
Hra

03

2020: žádná vesmírná odysea

Evelína Kolářová
Poezie

28

Draksička

Diana Kalášková
Povídka

29

Pavučina snů

Tereza Šindlerová
Povídka

13

Futuretech

Vít Provazník
Povídka

30

My druzí

Matěj Dusl
Povídka

36

PRVNÍ SLOVO

První vydání s opravdovým tématem zaznamenalo ztráty na příspěvcích, avšak na druhou stranu první vydání s opravdovým tématem zaznamenalo první příspěvky míněné přímo pro něj – to jsou úžasné zprávy! Jsme vděční za každý příspěvek a náklonost, kterou tak vyjadřujete našemu projektu.

Trpce si uvědomujeme, že přispívání do Časopísmaj je nevyváženou výměnou. Příspěvatelé nám předávají svůj čas, úsilí a hlavně důvěru, se kterou má spousta autorů problémy (ať už jde o tu v druhé, nebo v sebe). Tuto nevyčíslitelnou hodnoty my oplácíme pouze radou, která může být k nezaplacení, ale stejně pravděpodobně bezcenná, a fajnovým formátováním jejich výtvorů. Moc proto děkujeme každému, kdo přispěl i každému, kdo o tom jen přemýšlel.

Téma 2. vydání jsme volili tak, aby na jedné straně dalo prostor volnou tvorbu a zároveň tvůrčí pochody nasměrovalo určitým směrem – to se projevilo v příspěvcích, které jsou obsahem, podobou i stylem divoce rozdílné. To je dobře. Ukazují se tím nové možnosti a boří staré hranice a hlavně: posouvá nás to vpřed.

Jak je patrné, vydání druhého vydání trvalo přes půl roku, z toho čtyři měsíce tvořily lhůtu pro autory k vytvoření příspěvku do vydání. Zbytek padl na přípravu grafiky, úpravy textu a připravení odezvy autorům. Jde o málo úkolů, které však provází málo času a málo lidí, mezi které je rozdělit.

Nejjednodušší řešení problému bude do budoucna zkrátit čas pro přípravu textů a zároveň snížit maximální délky textů, čímž by měly klesnout nároky kladené na obě strany. Při troše štěstí tak můžete čekat další vydání ještě tento rok v létě či krátce po něm.

To je však hudba budoucnosti. Novým čtenářům v mezičase doporučujeme pročíst texty minulého vydání které je v archivu na našich stránkách, případně sami pracovat na příspěvku do 3. vydání.

Do té doby doufáme, že všichni zůstaneme obezřetní i ohleduplní a další vydání budeme číst všichni za lepších okolností.

Doufáme, že si čtení uděláte, jaké chcete

Pavel Vevera
Šéřčlověk

REDAKCE

„Redakce“ je vážně znějící slovo, pro to, co je ve skutečnosti jen skupina nadšených dobrovolníků. Považujte jej spíše za zkratku pro „Volné společenství, které více či méně přispělo k existenci tohoto vydání“.

Šefčlověkování
Pavel Vevera

Grafikování
Pavel Vevera

Korekturování
Pavel Vevera
Dominik Šebek
M. O.

Morální podporování
G.B.

Travestie

Jeviště je potemnělá autorova mysl. Lehce mimo střed stojí stůl s psacím strojem a jednou židlí. Na stole vedle stroje leží výtisk Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky. Vedle leží prsten na řetízku. Zprava přichází Cimirman a hvízdá si. Náhle spatří stůl a zarazí se.

CIMRMAN: Do čerta! Už zase tahle proklatost. *(přechází ke stolu, zvedá knihu a prohlíží si ji)* Hobit aneb cesta tam...a zase zpátky. *(Pokládá knihu a zvedá prsten)* ...Tolkien. No, to bude fuška. A to ještě ani nevím, kdo se tu dnes zjeví.

Z leva přichází Wilde v zeleném kabátě, širokých kalhotách a fialovém klobouku s perem. Rozhlíží se kolem sebe a pak spatří Cimirmana.

WILDE: Ha, příteli, neviděl jste tudy procházet Bunburyho?

CIMRMAN: Nikoliv.

WILDE: Někde se mi tu zatoulal.

CIMRMAN: Tady bude těžké ho najít.

WILDE: Kde to vlastně jsme?

CIMRMAN: V autorově myslí.

WILDE: Je to poněkud ohavné místo - tak absolutně... užitečné.

CIMRMAN: Však také musí být, vzhledem k tomu, k čemu slouží.

WILDE: A k čemu slouží?

CIMRMAN: K usilovné práci... *(Wilde ho nenechá domluvit)*

WILDE: Ale to snad ne! Práce je jen útočiště lidí, co nemají co dělat.

CIMRMAN: Smím se zeptat s kým mám tu čest?

WILDE: Oscar Wilde, estét.

CIMRMAN: Cimirman, génius, těší mě.

WILDE: Zajisté.

Podají si ruce načež na sebe chvíli mlčky koukají.

CIMRMAN: Tak abychom se dali do práce.

WILDE: Snad nemáme nic lepšího k

dělání?

CIMRMAN: Obávám se že ne.

WILDE: *(poraženecky usedá na židli)* Budiž, ať je tedy po vašem. A co vlastně ta práce obnáší?

CIMRMAN: Musíme napsat povídku po vzoru J.J.R. Tolkiena.

WILDE: Toho neznám. Jistě to není nikdo, o koho stojí za to se zajímat.

CIMRMAN: To vůbec nevadí. Stačí, když vám řeknu pár základních detailů, a vaším úkolem jakožto člověka s uměleckým cítěním pak bude vytvořit poutavý příběh.

WILDE: Poutavé příběhy jsou pro lidi bez fantazie.

CIMRMAN: Však už to samotné zadání je naprosto bez fantazie.

WILDE: Proč se mu tedy věnovat?

CIMRMAN: Protože jsme v autorově myslí, příteli. Jsme výtvoři jeho fantazie, a on nás stvořil abychom mu vnukli tu správnou myšlenku.

WILDE: A proč tedy nestvoří rovnou i toho pana...ehm...jak jste o něm zrovna mluvil -

CIMRMAN: Tolkiena.

Na toto odpoví Mácha zpoza jeviště.

MÁCHA: Protože spí pod stolem U Jiřího a draka a jeho mysl nefunguje zcela správně.

CIMRMAN: Ale ne! Zase on!

WILDE: Kdopak?

Mácha vchází z leva. Na sobě má černý plášť a pod ním bílou košili.

MÁCHA: Karel Hynek. K vašim službám. Mám to vše již promyšlené. Sepíšeme epickou ságu z české historie s prvky magična a nadpřirozena.

WILDE: To ale nezní vůbec špatně.

CIMRMAN: Jenže Tolkien čerpá ze severské a germánské mytologie, Ignáci.

MÁCHA: Neříkej mi Ignáci, já ti taky neříkám Pokojský.

CIMRMAN: Jenže já se nejmenuji Pokojský a ty jsi křtěný Ignác.

MÁCHA: Mé pravé jméno je Hynek! Mé pravé slovanské jméno! A musel bych se stydět, kdybych nějakému alkoholikovi pomáhal s germánskou mytologií.

CIMRMAN: Že jsi nebyl tak striktní, když jsme tu minulý týden s Kafkou sepisovali ten modernistický folklór – popravdě teď když nad tím tak přemýšlím, ten šéfredaktor musí mít nějaký problém.

MÁCHA: Kafka není Němec, Kafka je Žid – velký rozdíl.

CIMRMAN: Bavili jste se německy.

MÁCHA: S českým akcentem!

CIMRMAN: A když jsi tu předtím tokal s Evou Braun, to asi taky bylo s českým akcentem, že?

Mácha na něj chvíli upřeně kouká, pak máchne rukou.

MÁCHA: Dobře, asi ničemu neuškodí, když tam přihodíme Grendela.

WILDE: Ach ano, Grendel. A přemoci by ho mohl například Oisín!

MÁCHA: Myslíte ten od McPhersona?

Wilde se zděsí načež si odplivne.

WILDE: Fuj! Od toho skotského plagiátora? Jak bych mohl já, Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde, kdy přiznat jakoukoliv významnost tomu kaledonskému nýmandovi, co nemá nejmenší ponětí o kráse ani umění a jediné co spolehlivě dokáže, je krást cizí historii?

MÁCHA: Když je to v národním zájmu, i jistá forma plagiátorství je obhajitelná.

WILDE: Příteli, kdyby alespoň MacPherson Oisína nějak povznesl – vytvořil něco krásnějšího než originál. Když uvidím v něčí zahradě tulipán s čtyřmi nádhernými listy, přirozeně mohu chtít vypěstovat tulipán s pěti v té své. To ale není důvod aby někdo pěstoval tulipán pouze se třemi.

MÁCHA: Vy jste evidentně nikdy nepsal pro svou rodnou zem.

WILDE: Omyl, příteli. Eiré je v mém díle všudypřítomná...a nebo vůbec – na Trinity se ještě nerozhodli. Ale co mě je do kritiků. Když se kritici nemůžou shodnout, autor je v naprostém souhlasu se sebou samým.

Mácha chce odpovědět, ale jeho pozornost upoutá AOC která přichází zprava zpoza Cimirmana, ten k ní stojí zády a nevšímne

si jí. AOC má na sobě mikinu s nápisem „Tax the Rich“ a jeany.

MÁCHA: Božíčku, kdopak je ta snědá kráska?

Wilde I Cimirman se otáčí, Cimirman se až přehnaně lekne.

CIMRMAN: Panebože! Fuj, to sem se lek!

AOC: Promiň, soudruhu, nechtěla jsem tě vyděsit. Jsem tu ale trochu ztracená. Nevím, jak jsem se tu ocitla.

CIMRMAN: *(ztěžka dýchá, stále se vzpomíná z šoku)* Ten vůl si zase dal absinthe.

AOC: Pardon?

CIMRMAN: To je vždycky pivo, whiskey, whiskey, gin tonic - tou dobou jsem tu já támhle s Ignácem *(mává směrem k Máchovi, ten mu oplácí varovným gestem)* a když pak ještě neleží na zemi a má zrovna po výplatě, objedná si u číšníka absinthe a začne myslet na ženský. Kde se ale bere ten jeho vkus, to opravdu nevím. Jednou jsou to nacistky, pak zase Marxistky.

AOC: Je ti dobře soudruhu? Vypadáš bledě. Mácha přechází jeviště směrem k AOC. Během toho mluví.

MÁCHA: Husté černé kadeře padají kolem bledé, krásné tváře na černou šíjí. Jasně září veliké černé oči upřené do nekonečné dálky; však nepohnutý její hled do pustého modra a podivný význam obličeje srovnaný s oblekem jejím – a snadno jest uhodnouti, že na rozumu pomatena jest.

Mácha natahuje ruku k obličeji **AOC**, jakoby ji chtěl odhrnout něžně vlasy z tváře, ale **Cimirman** ho zarazí.

CIMRMAN: Odstup, satane! *(Mácha se zarazí a všichni se překvapeně otáčí na Cimirmana)* Čas běží a my na ty tvoje úchylárny nemáme čas!

MÁCHA: Jak se opovažuješ nazývat mou poezii úchylnou?

CIMRMAN: *(nedbaje ho)* Máme tu před sebou nějaký úkol a musíme se okamžitě

zhostit jeho vyhotovení. Takže prosím, pane Wilde, pusťte mě ke stroji, já budu zapisovat.

WILDE: (neochotně pouští *Cimrmana na židli*) Takový spěch se mi až přičí. Lidé co moc spěchají se nikdy nikam nedostanou a jen kultivovaná nečinnost je to správné zaměstnání.

CIMRMAN: To je krásný paradox, nicméně bych nám tu nepřál být až se autor vzbudí s kocovinou a bez nápadu.

WILDE: Co se pak stane?

MÁCHA: Začne tu pršet.

WILDE: To snad ne. Tenhle klobouk nesmí zmoknout. Je určen výhradně na anglické podnebí.

CIMRMAN: O důvod víc dát se hned do práce, takže tedy: Kdo bude náš hlavní hrdina?

MÁCHA: Pravý byronský hrdina z českých luhů a hájů!

WILDE: To snad raději ne. Byronova osobnost byla strašně vyčerpána v bitvě s hloupostí, pokrytectvím a šosáctvím anglické společnosti.

AOC: To už jsem někde četla.

WILDE: Jistě, napsal jsem to ve svém pojednání o socialismu.

AOC: (rozzáří se) Ty jsi psal o socialismu?

WILDE: A jeho pozitivnímu vlivu na rozvoj individualismu.

AOC: Tomu nerozumím.

WILDE: Vskutku, jsem tak chytrý, že občas sám nerozumím jedinému slovu, které říkám.

MÁCHA: (jako dítě hlásící se o pozornost) Já píši o romantickém nacionalismu.

AOC: (ostře) To je vskutku úděsné.

CIMRMAN: Můžeme se prosím věnovat našemu dílu?

AOC přechází blíže k Cimrmanovi a kouká mu přes rameno na prázdný papír ve stroji.

AOC: Hlavní hrdina musí být žena. Feministická hrdinka jenž čelí překážkám patriarchální společnosti.

CIMRMAN: Myslíte?

WILDE: A proč vlastně ne? A bude to

individualistická socialistka!

AOC: Ano!

MÁCHA: S typickým českým jménem (chvilí přemýšlí)... Slavomíra!

CIMRMAN: No já nevím. Kde je v tom ten Tolkien?

WILDE: Toho nepotřebujeme, nikdo ho nezná.

AOC: Tolkienovy hodnoty a jeho banda devíti bílých mužů budou Slavomírou odhaleny jako nehodící se pro moderní fantasy žánr!

CIMRMAN: Jeden z nich byl trpaslík.

AOC: Můžeme přidat Slavomířinu věrnou trpasličí pomocnici. Získáme tak mnoho čtenářek z řad hornictva.

MÁCHA: Růženu! A budou spolu po nocích fikat!

CIMRMAN: Prosimtě, Hynku, ovládej se!

AOC: Ne ne, to není vůbec špatný nápad. I když je pravda, že Tolkien už ve svém díle naznačil homosexuální vztahy ve společenstvu. Víte, teď když o tom tak přemýšlím, možná by Růžena měla být transgender.

CIMRMAN: Počkejte, počkejte. Začíná mi z toho jít trochu hlava kolem. Tolkien že naznačoval homosexuální vztahy ve společenstvu?

AOC: Ale jistě: mezi Aragornem a Legolasem bylo pouto daleko silnější než pouhé přátelství. Jejich touha ale nemohla být naplněna protože jejich role byly společensky naprosto odlišné a Aragorn nakonec musel zvolit roli krále a manžela. Podobně na tom byli Frodo a Sam.

CIMRMAN: Ty dva hobiti?

MÁCHA: (rozčarován) Cože? Homosexuální hobiti? No to je nechutné.

CIMRMAN: (prudce vstává od stolu) Prokrista, Ignáci, naposledy ti říkám aby ses ovládal. Zvlášť když... (zarazí se)

MÁCHA: Zvlášť když co?

CIMRMAN: Novšak... (decentně gestikuluje směrem k **Wildeovi**)

WILDE: (Všímá si **Cimrmana** a chápe) Ach, to je v pořádku. Constance reagovala podobně, když se to o mě dozvěděla.

CIMRMAN: (znovu usedá) Božíčku. Tak

co zatím máme: Feministická hrdinka Slavomíra a její trpasličí transgender milenka Růžena čelí hrozbě patriarchální společnosti. Dobrá, jaká konkrétní bude ta hrozba?

MÁCHA: Sem bych dal toho Grendela.

AOC: Ne ne, Grendel byl naopak sám patriarchou Beowulfem zabít.

CIMRMAN: Ano, to se nehodí. Grendel není dostatečně patriarchální.

MÁCHA: Mohl by mít neobvykle veliký úd.

CIMRMAN: (už lehce nervózní) Grendel tam prostě nebude, ano, Hynku?

MÁCHA: No tak tam dejte třeba toho Beowulfa pro mě za mě, Germán jako Germán... Víte co, vlastně? Já se na to taky můžu vyfikat!

Mácha rozzuřeně odchází.

WILDE: Žít v souladu se společností jde jen za cenu nesouladu se sebou samým.

AOC: (zamyšleně reagujíc na Máchu) *To možná není tak špatný nápad: Beowulfa opila jeho nabytá moc a sláva, jež získal vraždou Grendela a stal se tyranem. Má jen jednu slabinu – veškerou svou moc koncentroval do prstenu, který mu měl přinést neporazitelnost, ale zároveň se tak stal jeho jedinou slabinou. Slavomíra se vydává na cestu Beowulfův prsten zničit, sesadit tak jeho patriarchální vládu a osvobodit pracující lid. To je dokonalé. Prsten je odkaz na Tolkiena a zároveň silná metafora pro opresivní svazek manželství, kterým muž poutá ženu jako otroka.*

WILDE: Každá zkušenost má svou hodnotu. K manželství můžeme mít mnoho výhrad, nelze však popřít, že jde o zkušenost.

CIMRMAN: (lehce zoufalý) Já nevím, celé to nějak neseď. Vždyť Beowulf byl dánský král. Co by mu bylo do české Slavomíry?

AOC: Boj za rovnoprávnost je globální otázka a žádná cesta není moc dlouhá když na jejím konci čeká sesazení patriarchátu a osvobození proletariátu.

WILDE: Až příliš moc -átů.

Přichází Mácha

MÁCHA: Nejsou tady nikde dveře.

CIMRMAN: Autorova mysl nemá dveře.

MÁCHA: A jak do ní vstupují myšlenky?

CIMRMAN: Ty se tu rodí. Ovšem obávám se, že dnešní noc je zatím poněkud neplodná. Pan Wilde má pravdu – je to celé moc komplikované.

WILDE: To má jediné řešení.

CIMRMAN: A mohu ho znát?

WILDE: Přidat další -át.

AOC: Buržoazní reparát!

MÁCHA: Germánský kastrát!

CIMRMAN: Můžete se ovládat?

WILDE: Degenerát!

*Všichni očekávají, jak **Wilde** myšlenku rozvede.*

WILDE (cont'd): Je to vskutku prosté. V průběhu cesty se vlivem vzájemné blízkosti stane fyzický vzhled Růženy obrazem Slavomířiny duše. Jelikož Slavomíra není osoba morálně čistá, na svém putování je postupně zlákána slastí a každý její hřích se promítá do podoby Růženiny tváře. Jak hrdinky postupují na své pouti, Slavomíra se nechává znovu a znovu ovládnout svými pudovými touhami, Růžena schází a její krása uvadá. Finální vražda Beowulfa a zničení nádherného prstenu se nezvratně podepíše na Růženiných rysech a ta se stane naprosto ohyzdnou. Slavomíra není schopna nadále žít s obrazem své duše v Růženině tváři a svou věrnou společnici probodá mečem, načež sama umírá.

Chvilé ticha. Všichni koukají na Wildea.

CIMRMAN: To by šlo. (obrací se ke stroji a začíná psát ukazováčky). Je to sice krajně stupidní, ale mám pocit, že na mě právě káplo.

*Následuje scéna obecného veselí. Cimrman píše. AOC třese **Wildeovi** rukou, přičemž mu něco horečnatě vypráví. Mácha se během tohoto obrací k publiku.*

MÁCHA: A tak končí naše tragédie.

Vlastenka zemřela, vlast však žije. Cítím,
že stojíme u zrodu nové klasiky, a co víc
– světové klasiky z pera českého autora!
Hymno, hraj!

Burácivě spustí Óda na radost. **Mácha** něco křičí a nelibě gestikuluje, ale přes hudbu ho není slyšet. **Wilde** s **AOC** se radují a **Cimrman** urputně píše. Spouští se liják.

OPONA

Pavučina snů

Pokračování povídky z 1. vydání.

Daniel si nedůvěřivě měřil koně, kterého mu Ratri vybral. Ne, že by se choval jinak, než jak mu ho popsal majitel. Tedy pomalý a klidný. Jen takhle zblízka vypadal vyšší. Přemýšlel, jestli se dokáže dostat do sedla, aniž by přitom vypadal jako totální idiot.

„Potřebuješ pomoc?“ Ratri si za uzdu vedl vlastního koně, Daniel o něm nemohl říct nic víc než to, že byl hnědý.

„Ne,“ prohlásil sebevědoměji, než se cítil a dal nohu do třmenu. Přesněji pokusil se, trefil se až napodruhé.

„Podej mi ůzdu.“

Začali si tykat cestou z Aglioganu. Shodli se, že vhodnější dobu, než je boj na život a na smrt s obrovským, sny žeroucím pavoukem už mít nebudou.

„A jak budu hm... řídit?“

Ratrimu cukl koutek úst. „Nebudeš, povedu ho. Ty se soustřed' na to, aby ses udržel v sedle.“

Daniel cítil, že rudne. Na okamžik chtěl protestovat a trvat na tom, že pojede sám. Naštěstí se zarazil, než stihl něco říct. Realistická část jeho vědomí mu říkala, že by to dopadlo mnohem, mnohem hůř.

Ratri se vytáhl do sedla a vyjeli. Danielův kůň sebou cukl víc, než čekal a moc nechybělo, aby skončil na zemi.

První hodinu nemluvili. Daniel měl příliš práce s tím, aby nespádl, než aby ještě dokázal vést konverzaci. Jak čas plynul a ujetých mil přibývalo, získával v sedle jistotu. Ne takovou, aby chtěl jet sám, ale alespoň nehrozilo, že spadne pokaždé, když kůň překročil kámen nebo spadlou větev.

„Předtím jsi Severiana nazval Bílým ďáblem, co jsi tím myslel?“

Ratri přitáhl uzdu koně. Cesta byla dost široká, aby mohli jet vedle sebe.

„Tak mu začali říkat v poslední velké válce.“

„Čím si to zasloužil?“

„Není to hezký příběh.“

„To mi došlo. Přesto bych ho rád slyšel.“

„Říkáme jí Válka o magii. Byl to střet mezi uživateli magie a lidmi, kteří si mysleli, že její používání by mělo být zakázáno. Severianova rodina patřila a stále patří k jedněm z nejmnocnějších, takže její členové zaujímali vysoké armádní posty. Severianova jednotka, spolu s několika dalšími měla obsadit horský průsmyk. Město, které ho chránilo, ale bylo velmi dobře opevněné a připravené na měsíce obléhání. Velitel nechtěl město příliš poškodit, jelikož si tam chtěl zřídit předsunutou základnu. Neměl ale čas na dlouhé obléhání. Pozval proto svoje podřízené na poradu. Diskuze uvízla na mrtvém bodě, protože nikdo nenavrhl plán, který by nepočítal buď se zničením města, velkými ztrátami nebo dlouhým obléháním. Pak si vzal slovo Severian. Údajně řekl veliteli, že když mu dá den, dá mu město. Sám. Existují různé názory na to, jestli velitel věděl, co se Severian chystá udělat. Já chci věřit tomu, že neměl tušení.“

„Co udělal?“

„Město, které se chystali dobýt leželo v ústí průsmyku. Severian hned po poradě vystoupal na jeden z vrcholů, ze kterého měl dobrý výhled na bránu a obránce na hradbách. Vyzval je, ať složí zbraně.“

„Hádám, že to nefungovalo.“

„Vysmáli se mu. Ostatně určitě nečekal nic jiného. Ale takhle se alespoň mohl hájit tím, že jim dal šanci se vzdát.“

Ratri předjel Daniela, aby se vyhnul vozu, který jel proti nim. Pozdravil kočího a zařadil se zpátky vedle něj.

„Takže. Obránci se odmítli vzdát. Severian tedy začal se svým plánem. Přímo tam, kde stál začal splétat kouzlo. Bez hnutí stál na tom útesu až do večera a poté i celou noc.

Ráno se zvedl ledový vítr, teplota v táboře klesla natolik, že koním zamrzala voda ve žlabech. To ale nebylo nic proti tomu, co se dělo ve městě. Vítr s sebou přinesl i sněhovou bouři. Celé město

zmizelo v bílém víru. Vojáci v táboře museli ustoupit, jen Severian zůstal stát na místě. Ve svém bílém plášti splýval s bouří, kterou vyvolal. Jako přízrak. Nebo démon.“

„To jeho lidé mu dali tu přezdítku?“ podivil se Daniel.

Ratri se zadíval do dálky. „Kdo jiný? Z města nikdo nepřežil,“ jeho hlas byl tlumený, dutý.

„Vůbec nikdo?“

„Severian bouří odvolal až pozdě odpoledne. Nejdřív ustalo sněžení. Když útočníci opět spatřili obléhané město, téměř ho nepoznali. Bylo kompletně pohřbené pod sněhem. Prý sahal až nahoru k hradbám. Severian pak pomocí větrného víru odstranil většinu sněhu, aby vojáci vůbec mohli vstoupit dovnitř. Říká se, že mříže, tvořící hlavní bránu byly natolik promrzlé, že se za obrovského hluku roztržily po jediné ráně kladivem. Útočníci prošli branou, zbraně připravené, pro případ, že by obránci chystali lest. Stačili ujít jen pár kroků po nádvoří, když vojáci vpředu zahlédli první mrtvolu. Zmrzlou na kost. Jak šli dál mrtvol přibývalo. Vojáci i obyčejní lidé, ztuhlí uprostřed pohybu, jako by celé město zamrzlo v čase. Desítky mužů, žen i dětí. Nikdo neunikl smrtícímu mrazu.“

„To zní příšerně,“ vydechl Daniel. I přesto, že byl teplý podvečer se zimomřivě schoulil v sedle.

„Dodnes si pamatuji slova, kterými to po válce popsal jeden z čarodějů, který se dovnitř dostal mezi prvními: „Nikdo nepromluvil, jen křupající sníh narušoval mrtvé ticho, pomyslel jsem si, že takhle to musí vypadat na onom světě.“

Ratri domluvil a nějakou dobu jeli mlčky.

„Byl jsi tam?“ prolomil ticho Daniel. Ratri se zasmál. Jeho smích rozptýlil tíživou atmosféru. Zima byla pryč, vrátilo se léto.

„Ne, zas tak starý nejsem.“

Noc strávili v nevalném hostinci u cesty. Daniel s nostalgií vzpomínal na pokoj v Ratriho sídle. Tam si všemožnou havěť jen představoval. Tady ji i viděl. A že jí

nebylo málo. Do postele uléhal s obavami, co přinese noc. Byl ale tak utahaný, že usnul sotva se hlavou dotkl polštáře.

Vzbudil se sám a nevzpomínal si, že by se mu něco zdálo. Potěšilo ho to. Ratri se tvářil ustaraně, nechtěl ale prozradit proč. Daniel si plánoval, že to z něj po cestě vytáhne, brzy ale měl úplně jiné starosti. Namožené svaly po včerejší několikahodinové jízdě o sobě daly vědět plnou silou. Nejdřív myslel, že snad ani nevstane z postele. Nohy prostě odmítaly udržet jeho váhu. Naštěstí ho Ratri dal dohromady natolik, že ke koni nejen došel, ale i vysedl. I tak to ale bolelo jako čert.

Hodiny mýjely a bolest nepolevovala. Spíš to bylo ještě horší. Daniel jen s vypětím vůle udržel jazyk za zuby, když se mu v mysli usadilo ono obligátní „Už tam budem?“

„Vidíš ten kouř?“ ukázal Ratri na sloup dýmu, klikatící se nad korunystromů.

„Jo.“

„Jestli se nepletu, to je náš cíl.“

„Jak dlouho ještě?“

„Před setměním tam budeme.“

Daniel potlačil zaúpění. Zavrtěl se v sedle, v marné snaze najít si pohodlnější polohu. Rychle toho ale nechal, protože namožené svalstvo dalo důrazně najevo svoji nelibost.

Asi po hodině zajeli do lesa. Daniel se s bručením shýbal před nízkými větvemi. Jeho nálada byla hluboko pod bodem mrazu.

„Co se mnou bude?“ zeptal se Daniel.

„Jak to myslíš?“

„Až zabijem tu potvoru. Říkali jste, že mě tu drží, ne?“

„Myslíme si to.“

„Takže, co bude se mnou, až ji sejmem?“

„Probudíš se.“

„Doma? V posteli?“

„Ve svém těle.“

„Co když jsem mrtvý?“

Ratri se kousl do rtu. „Ještě to není tak dlouho...“

„Ale co když...?“

Ratri mlčel, ale jeho pohled mluvil za vše.

Daniel jen pokýval hlavou. „Budu si to pamatovat?“

„Ne víc, než jako hodně živý sen. Možná vůbec.“

„Škoda. Chtěl bych si to pamatovat.“

„Já si to budu pamatovat,“ snažil se ho povzbudit Ratri.

Daniel se pousmál. „Díky.“

Les ustoupil a vyplivl zhruba desítku prostých domků. Většina z nich nemohla mít víc než jednu místnost.

„Uvítací výbor?“ ukázal Daniel na osamocenou postavu, která jim kráčela vstříc.

„Já ho praštím,“ zavrčel Ratri.

„Kdo je to?“ mžoural proti zapadajícímu slunci.

„Severian.“

„No konečně,“ uvítal je, když se dostali na doslech.

„Šlo by to rychleji, kdybyste nelhal!“

„Ten tón si vyprošuji.“

„Zbytečně jsme ztratili den!“

„Určitě jste ho dobře využili.“

„Vlastně jo,“ ozval se Daniel „Ratri mi vyprávěl o tom vašem... kousku.“

„Kousku?“

„Krela,“ vysvětlil Ratri.

„Ah,“ Severian se otočil na patě a zamířil k vesnici.

„Jak jste to mohl udělat?!“

„Magie.“

„Tak jsem to nemyslel. Byli to nevinní lidé.“

„Ve válce umírají především nevinní lidé.“

Severianův nezúčastněný tón ho dostával do varu. Chtělo se mu křičet. Potřeboval si na někom vybit zlost. Ratri mu ale položil ruku na rameno a zavrtěl hlavou.

„To nemá smysl. Někteří lidé prostě nemají svědomí.“

Severian to nekomentoval. „Zkoušel jsem se poptat místních, jestli neví něco o Romasově věži, ale nikdo se mnou nechtěl mluvit.“

„Nepovídejte, že byste jim nebyl sympatický?“ z Danielova hlasu jízlivost přímo stříkala.

„Zkusím s nimi promluvit. Nejdřív ale někde uložíme Daniela. Potřebuje si odpočinout.“

Daniel vycenil zuby. Chtěl něco odseknout, ale zarazil se. Ratri měl pravdu. Byl utahaný, potreboval se vyspat.

„Tamhle je hospoda. Ta největší budova.“

„Jak jinak.“

Děťátko spí?“ Severian se zády opíral o budovu hostince a čekal, až Ratri zařídí Danielovi ubytování.

„Nechte toho. Strávil skoro dva dny v sedle. Kvůli vám.“

Severian protočil oči. „Neměl jste náhodou naspěch?“

Ratri podrážděně mlaskl. „V posledním domě směrem ke skalám bydlí nějaká stará bylinkářka. Prý by nám mohla pomoci s hledáním.“

Severian se beze slova odlepil od zdi a vykročil naznačeným směrem.

Na zaklepání jim otevřela shrbená stařenka. „Vás neznám.“ Bojovně zašermovala holí, až Ratri raději o krok ustoupil, „A ty se mi vůbec nelíbíš, chodíš v bílé, ale duši máš černou, jako říši Temného.“

„Jmenuji se Ratri, patřím k hraničářům, potřebujeme pomoc. Hledáme Romasovu věž. Říká vám to něco?“

Babka odtrhla pichlavý pohled od Severiana a zamračila se na Ratriho. „Proč ji hledáte? Není tam nic než zlo a smrt.“

„Takže víte, kde je?“

„Možná.“

„Myslíme si, že tam žije... pavouk. Jsme tu, abychom se ho zbavili.“

Babka se opřela o hůl. Dlouho studovala Ratriho tvář, snad přemýšlela, jestli jí říká pravdu.

„Pojďte dovnitř, řeknu vám, co chcete vědět.“

„Děkuji.“

„Vy ne!“ Sukovitá hůl se vymrštila a zastavila se o Severianovu hrud’.

Severian se zastavil a zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

„Vy –“

„Temná duše, pochopil jsem,“ ustoupil z dosahu hole. „Počkám venku.“

„Takže vy hledáte tu bestii, už bylo načase, aby se tu někdo objevil.“

„Bestii? Viděla jste ji?“

„Sedněte si,“ ukázala na špinavou židli.

Ratri se opatrně posadil. Židle při sebemenším pohybu zlověstně zaskřípala. Babka si sedla naproti, hůl položila mezi ně na stůl.

„Tak viděla?“ zopakoval svou otázku.

„Nehoňte mě, mladíku! To potvořisko tu běhá, co si pamatuju, určitě ještě chvílku vydrží.“

„Omlouvám se.“

Babka spokojeně přikývla. „Mnohem lepší,“ odkašlala si, „Takže ptal jste se, jestli jsem ji viděla na vlastní voči. Naštěstí ne. To bych se tu s váma asi nebavila. Víím ale, že tu je. Vobchází v lesích. Hlavně kolem těch trosek. A žere lidi. Vyláká je do lesa a tam je sežere.“

„Jak to víte?“

„Lidi mizej.“

„To může mít i jiné důvody. Třeba vlci.“

„Nevěříte mi?“

„To jsem neřekl.“

Babka přimhouřila oči. „Vlci by nesežrali všechno. Něco by zbylo. Oblečení, kosti...“

„Kolik lidí zmizelo?“

„Každý rok jeden. Přesné jako výběřčí daní.“

„Chcete říct, že ti lidé mizí vždy ve stejnou dobu?“

„Přesně to říkám.“

„Zmizel někdo letos?“

„Ne. Je to divný, protože už nastal čas.“

Ratri se kousl do rtu. Naklonil se nad stůl. „Nutně potřebuji vědět, kde jsou ty trosky.“

„Co chcete u tý bláznivý ženský?“

Severian se otočil. Po cestě k němu mířila skupinka výrostků. Mohlo jim být mezi deseti a třinácti lety.

„Říkáte, že je bláznivá?“

„Jo, furt každému cpe ty svoje historky o potvoře v lese.“

„Žere lidiíí,“ zakvílel nejmladší z nich. To vyvolalo bouři smíchu u zbytku skupinky.

„Takže se tu neděje nic zvláštního?“

„Neděje se tu vůbec nic.“

„Jo, chcíp tu pes.“

„No loni zmizela Míla...“ pípl hubený kluk vzadu.

„Nezmizela, utekla. Nejspíš s Kristiánem,“ odpověděl nejvyšší mladík. Severian ho tipoval na vůdce.

„Ale ten zmizel v létě předtím,“ nedal se hubeňour.

Vysoký mladík se na něj otočil. Sehnul se a hlasitě zašeptal. „No právě. To je taktika, aby se na to nepřišlo.“

Hubeňour se netvářil přesvědčeně, ale nehádal se.

„Takže mizí tu lidé, nebo ne?“ přerušil jejich debatu Severian.

„Ne, váženej pane. Lidi odsud nemizej. Lidi odsud utíkaj. Protože se tu nedá vydržet.“

Chlapcovo lamentování přerušilo vrznutí dveří. Vyšel z nich Ratri. Zrakem vyhledal Severiana a mávl na něj.

„Vím, kde najdeme trosky. Není to daleko, ale prý toho moc nezbylo a většinu pohltit les.“

„Nechte mě hádat, je to na západ od vesnice.“

„Jak to víte?“

„Když se se mnou místní nechtěli bavit, udělal jsem si menší průzkum na vlastní pěst. Na západ odtud je to samá skála. Kdybych si měl někde poblíž vybudovat skrytou laboratoř udělal bych to tam.“

„Ve skalách... v podzemí.“

Severian přikývl.

„Tak na co čekáme?“ Ratri vyrazil, ale

Severian ho chytil za paži.

„Půjdeme ráno.“

„Nemůžeme ztrácet čas! Nechci riskovat další noc, Danielovi dochází čas.“

„Chcete hledat zarostlé trosky potmě? Hodně štěstí,“ povolil stisk.

Ratri se mu vyškulbl. Mračil se na černou hradbu stromů, která ho dělila od záchrany Daniela. Ačkoli si to nechtěl přiznat, sám věděl, že jít v noci je hloupost. Jenže nechtěl nečinně čekat. Nemohl. Uslyšel vzdalující se kroky. Severian se vracel do hostince. Ratri vztekle nakopl kámen a následoval ho. Hlavou mu běžely černé myšlenky.

Naštěstí se nevyplnily. Ráno proběhlo hladce. Daniel si odpočinul a nálada se mu zlepšila natolik, že znovu trval na tom, že půjde také. Ratri svolil jen proto, že věděl, že by stejně vyrazil za nimi, sotva by zmizeli v lese. Takhle na něj alespoň dohlédne.

Prodírali se čím dál hustším porostem, až Ratriho napadlo, jestli si z něj babka nevystřelila a schválně je neposlala do nejneprostupnější části lesa.

„Už necítím ruce,“ funěl Daniel. Trval na tom, že bude užitečný a ujme se prosekávání cesty.

Ratri se ohlédl. Za nimi byl stále patrný okraj lesa.

„Ustup,“ Severian se postavil na konec prosekané cesty. Natáhl ruce, dlaněmi od sebe a štěkl příkaz. Kolem mužů se prohnal silný závan větru, div je neporazil. Zvedl se oblak prachu a listí. Zaprašťely lámané větve. Když si prach zase sedl byla před nimi cesta. Vítr smetl všechno, co mu stálo v cestě a vytvořil v neprostupné vegetaci úzkou stezku.

„Ty vole...“ uniklo užaslému Danielovi.

Ratri jako první vyrazil po nově vytvořené cestě. Neodpustil si vyčítavý pohled směrem k čaroději. Mohl jsi to udělat hned, ty arogantní bastarde.

Daniel zapomněl na únavu a byl mu v patách.

Severian osaměl. Sklonil pohled ke svým rukám. Neovladatelně se třásl.

Stiskl rty a sevřel ruce v pěst. Zavřel oči a soustředil se. Zhluboka dýchal. Třas ustupoval pomalu a neochotně. Tentokrát vyhrál. Severian vydechl úlevou a přidal do kroku, aby je dohnal.

„Mělo by to být někde tady, vidíte ten strom?“ Ratri kývl ke zvláštnímu stromu před nimi. „To bude ležící strom, říkala, že ho poznám, až ho uvidím.“

„Trefné,“ poznamenal Daniel. Kmen stromu totiž skutečně ležel na zemi, až v polovině délky se rozhodl jít s davem a téměř v pravém úhlu se vztyčil a rostl tak, jak se na strom sluší.

„Takže jsme na místě?“ Nevidím nic, co by připomínalo trosky věže.“

„Základna by měla být odsud sto kroků na sever. Tam,“ naznačil, když uviděl Danielův zmatený výraz.

„Něco mám, teda asi,“ Daniel se shýbl a zvedl kámen. Až příliš pravidelný, než aby mohl být dílem přírody.

„Dobré oči,“ pochválil ho Ratri.

Severian začal místo nálezu obcházet v kruzích. Měl přivřené oči a pozvednuté ruce, dlaněmi namířené k zemi.

„Co dělá?“

„Hledá podzemní chodby,“ odpověděl tlumeně Ratri a naznačil, ať je potichu. Sledovali čaroděje, jak krouží mezi troskami. Po několika minutách se zastavil a klekl si na zem. Rukama se zapřel o zem a zavřel oči. Čelo se mu zkrivilo soustředěním. Zem kolem se otřásla. Pod čarodějovými rukama se ve skále vykrojil ležatý obdélník a se zaduněním se propadl.

„Našel jsem vchod,“ křikl. „Vidíte?“ prsty poklepal prostor, který vznikl po odstranění dvířek. „Bariéra.“

Ratri poklekl u otvoru. Přejel rukou po zdánlivě volném prostoru. Ucítit slabé brnění. Zamyšleně ruku stáhl.

„Říkal jsem, že je to ztráta času,“ Severian se postavil.

„Vždyť jsme teď přišli, dejte mi chvílku,“ Ratri vstal a začal obcházet otvor. Severian založil ruce na prsou a sledoval hraničáře s pobaveným úsměvem.

Daniel se zájmem přišel blíž. Přimhouřenýma očima sledoval otvor a snažil se uvidět, co jim brání v cestě.

„Není vidět, ale je tam,“ ujistil ho Ratri. „Klidně by ses po ní mohl projít.“

Daniel přistoupil k otvoru. Nedůvěřivě se na něj zadíval a pozvedl nohu. Pomalu ji spouštěl, níž a níž, aniž by narazil na odpor. Možná je ještě níž? Naklonil se ještě kousek. „Áááá,“ zařval, když ztratil rovnováhu a zřít se do tmy. „Doprdele!“

„Danieli?! Jsi v pořádku?“ Ratri zaklekl u otvoru, natáhl ruku dolů, ale bariéra ho i teď zastavila. „Danieli?“

„Jsem celej, asi. Vidím kulový.“

„Co?“

„Že nic nevidím.“

„Můžeš se nějak dostat nahoru?“

Z temného otvoru se začaly ozývat nejisté kroky a tlumené kletby. „Ne. Stěny jsou moc prudký a není tu nic po čem by se dalo vylízt.“

Ratri se otočil na Severiana. Stál pořád na svém místě, jen jeho jindy chladné oči prozrazovaly mírný zájem. „Jak ho dostaneme ven?“

„My?“ Severian pozvedl obočí.

„Jistěže my! Kdo jiný?! Jestli je dole ten pavouk tak...“

„Ho sežere,“ doplnil Severian nevzrušeně.

Ratri se prudce nadechl, ale pak nechal nahromaděný vzduch zase vyjít dlouhým výdechem a klidnějším hlasem se zeptal: „Jak to, že jeho bariéra nezastavila?“

„Nevím, možná to souvisí s tím, že si ho Gréta dává k večeři, ale pro nás to nic nemění. Nemůžeme za ním.“

„Takže on musí ven. Gréta někde musí mít svůj vlastní východ.“

Severian otráveně vydechl a pomalým krokem se vydal k otvoru. Několikrát ho obešel. Oči zavřené, dlaně směrem k zemi.

„Je tam cesta. Vede směrem k lesu a na druhou stranu k těm skalám. Ukázal za sebe, kde nad špičkami stromů vykukovaly hladké skály. „Kdybych měl hádat, východ bude mít tam, ale určitě jich má víc než

jeden. Ty skály jsou pravděpodobně prošívané jejich chodbami.“

„Nám stačí najít jeden. Dokážete tu chodbu sledovat?“

Severianovi podrážděně cuklo v koutku úst.

To Ratri mu jako odpověď stačilo. „Danieli? Slyšíš mě?“ křikl do otvoru.

„Jo.“

„Z té místnosti vede chodba, jdi doprava. Myslíme si, že by tím směrem mohl být východ.“

„To mám jít sám? Potmě? Co když narazím na tu potvoru?“

Ratri stiskl rty. „Promiň, nic lepšího mě nenapadá. Když narazíš na rozcestí, vybírej stoupající chodbu. Budeme tě čekat u východu, slibuji.“

„Když se tam dostanu,“ zamumlal téměř neslyšně. „Dobrá, jdu.“

„Hodně štěstí.“ Ratri vstal a pohledem vyhledal Severiana. Ten beze slova pozvedl ruku dlaní k zemi, a pomalu vykročil. Ratri se naposledy ohlédl k otvoru a vydal se za ním.

Daniel poslouchal vzdalující se kroky, dokud úplně neutichly. Zůstal sám. Ve tmě a s hladovým pavoukem poblíž. Zajel si rukama do vlasů a snažil se uklidnit. Pochodoval sem a tam pod otvorem, jediným místem, které poskytovalo alespoň nějaké světlo. Stačilo pár kroků směrem, který naznačil Ratri a bude úplně po tmě.

„Dobrá, takhle to nepůjde. Uklidni se,“ mumlal si polohlasně. „Sežrat tě může stejně dobře tady i tam.“ Ale tady není. A je tu světlo. Vztekla zavrčel, nakopl kámen a vykročil, než si to zase rozmyslí. Nevěděl proč, ale vzal i sekeru.

Já jsem tak strašně mrtvej. Běhalo mu hlavou, zatímco klopytal temnotou. Levačkou se dotýkal stěny, aby měl alespoň nějakou představu, kde je. A že se pohybuje. Nový nával paniky se dostavil vzápětí. To, když zjistil, že pravačkou, ve které držel sekeru, nedosáhne na protější stěnu. Přece nemůže bejt až takhle velkej.

Že ne? Ale proč by jinak měl tak velký chodby, ten čaroděj je určitě nepotřeboval.

Uslyšel cvakání. Ztuhl. Kousl se do rtu, aby nevykřikl. Snažil se uklidnit a poslouchat, ale měl neodbytný pocit, že se ten zvuk přibližuje. Rozběhl se. Dlouhými kroky překonával kameny a pukliny, které víc tušil, než viděl. Levačkou se stále dotýkal stěny, pravačku natáhl před sebe a doufal, že brzo narazí na východ.

Nenarazil. Místo toho se chodba prudce stočila, Daniel ztratil oporu a zakopl. Na poslední chvíli zabránil pádu, ale setrvačnost a zkosené dno chodby ho donutilo udělat ještě několik kroků.

„Au! Kurva!“ zařval a svalil se na zem. Tak-tak stihl natáhnout ruce před sebe a zabránit tak pádu na ostrý výčnělek. „Fuj,“ oddechl si, když ho nahmatl jen pár centimetrů od místa, kde měl při přistání hlavu. Posadil se a zaposlouchal se. Znovu zaslechl to cvakání, ale znělo víc z dálky. „Já vů!“ ulevil si. To kape voda, určitě. Zní to přesně, jak když mi kapal dřez. Akorát to zkresluje ta ozvěna.

Pokusil se postavit. Levou nohou mu projela taková bolest, že zase padl na zadek. Sykajíc bolestí začal nohu ohmatávat. Opatrně ji vytáhl z praskliny v podlaze. Nemyslel si, že je zlomená, ale bolela jak tisíc čertů. Po zadku se posunul ke stěně a s její pomocí se snažil postavit. Jakmile však přenesl váhu na zraněnou nohu, klesl opět na zem.

„Doprdele!“ zavřel oči a opřel se o chladnou skálu. Měl sto chutí se na všechno vykašlat. Beztak se určitě ztratil, mohl minout odbočku, když utíkal. Prostě tu zůstane sedět a počká, až ho ti dva najdou. Určitě na něco přijdou. Tak to přece chodí ne? V příbězích. Na poslední chvíli se objeví hrdina a zachrání toho troubu. Pokud zrovna tohohle troubu nemá sežrat obrovskej pavouk.

Otevřel oči. Tma byla pořád stejně neproniknutelná. Znovu se pokusil vstát. Pořád to bolelo, ale dokázal se udržet na nohou. Najednou ucítil, jak se mu něco otřelo o tvář. Prudce vydechl a začal kolem

sebe mlátit rukama. Přitom přenesl příliš váhynazraněnou nohu a málem zase upadl. Na rameni nahmatl něco lepkavého. Tvarem připomínalo kus tlustého provazu. Nebo pavučiny. Danielovu mysl zaplavily obrazy. On sám, chycený v pavučině jako nějaký hmyz. A stejně jako moucha v síti, se i on pokusy o osvobození jen víc a víc zamotával do lepkavé pastě. Sevření sítě bylo stále pevnější, nemohl dýchat.

Ucouvl a narazil zády do stěny. Ozvalo se zarachtání, když nakopl sekeru. To ho probralo. Ještě nebyl v síti. Ještě ho nechytla. Zatím.

Sehnul se a sebral ji. Levou rukou se opřel o stěnu a pokračoval v cestě. Po pár metrech, alespoň podle jeho odhadu, si uvědomil, že se chodba svažuje. Zastavil se. Možná tam opravdu bylo rozcestí. Ohlédl se. Pořád stejná tma. Váhal. Nechtěl se zbytečně vracet a prodlužovat svůj nedobrovolný pobyt zde. Ale jestli půjde dál a ukáže se, že jde špatně, bude se vracet z mnohem větší dálky. Nebo zabloudí. A to už by se ven nemusel dostat vůbec.

Odevzdaně si povzdechl. Vrátil se. Sykl bolestí, když zraněnou nohou zakopl o kámen. „Jestli tohle přežiju, spím s baterkou v kapse.“

„No to mě poser. Fakt je tu rozcestí.“ Už po několika krocích bylo jasné, že nová chodba stoupá. Ne moc, ale rozhodně stoupala. Ještě, že jsem se vrátil. Vydal se po ní, a i přes bodavou bolest v noze šel docela svižně. Objevení nové chodby v něm vzkřísilo naději na šťastný konec.

Dlouho se však neradoval. Ze tmy za ním uslyšel podivný zvuk. Nejdřív nebyl schopen určit o co jde. Znělo to jako kamion v tunelu, nebo možná lavina. Že by se někde zřít strop? Pak v té kakofonii zaznamenal ono cvakání. A tentokrát to rozhodně nebylo kapání vody. „Gréta,“ vydechl. Ani na okamžik nezapochoval, že o něm ví. A jde si pro něj.

Daniel se, i přes oslepující bolest v noze, rozběhl. Doufal, že východ není daleko.

Ratri šel několik kroků za Severianem. Čaroděj měl přivřené oči a s napraženou paží sledoval podzemní chodbu. Šli zoufale pomalu, alespoň mu to tak připadalo, neodvážil se ale svého nedobrovolného společníka popohánět.

Aby potlačil obavy o Daniela, který je někde hluboko pod nimi, sám a ve tmě, rozhlížel se po okolí. Stromy řídly a lesní pěšinu nahradil kamenný štěrk. Mířili ke skalám, které ohraničovaly konec údolí.

„Stalo se něco?“ zeptal se, když se Severian vrátil několik kroků zpátky.

Čaroděj neodpověděl. Čelo se mu zkrivilo soustředěním. Trochu sklonil nataženou paži a vydal se opačným směrem než prve. Ani tím směrem neušel víc, než deset kroků a opět se vracel k výchozímu bodu.

„Co se děje?“

Severian se narovnal a vrhl po něm podrážděný pohled. „Chodba se tu rozdvouje.“

„Dokážete určit, která z nich stoupá?“

„Když vydržíte chvíli mlčet...“ s tím se od něj odvrátil, zavřel oči a znovu začal kroužit.

Ratri podrážděně mlaskl. Potřeboval něco dělat. Rozhlížel se kolem sebe, jako by podle těch několika stromů, nebo snad tvaru skály mohl určit, kudy jít dál.

„Mám to,“ ozval se konečně Severian.

Ratri si oddechl a několika dlouhými kroky byl u čaroděje. Ten snad šel po vybrané trase ještě pomaleji než před jejich neplánovanou zastávkou.

Ratri vyrazil o několik kroků napřed. Cesta se totiž zúžila a mířila k vrcholu. Než k němu čaroděj dorazil, už stihl prozkoumat okolí. Vchod do podzemí však nenašel.

„Kde je vchod?“ obrátil se k Severianovi.

Ten jen pokrčil rameny a šel k nejbližšímu srázu.

„Nevíte?!“ zeptal se, když se k němu připojil.

„Chodba končí tady, někde hluboko pod námi. Z které strany je vchod to

nevím.“

„Výborně,“ prskl Ratri.

Severian zatím obešel vrchol kolem dokola. „Budeme muset dolů,“ oznámil nevzrušeně.

„Jsme nad vrcholky stromů. Nikde jsem nezahlédl pevnou zem.“

„Ani já ne,“ odpověděl stále stejně klidným hlasem.

Ratri v duchu zaúpěl. Dolů budou muset sešplhat.

Daniel klopýtal tmou. Lomoz za ním se rychle přibližoval. Několikrát zakopl, ale nějakým zázrakem byl pořád na nohou. Před očima se mu roztančila barevná světylka pokaždé, když došlápl na zraněnou nohu. Možná proto si nejdříve nevšiml, že tma kolem něj prořídla. Uvědomil si to až ve chvíli, kdy si začal vidět pod nohy. Pustil se stěny a navzdory bolesti ještě zrychlil. Už viděl východ. Spásný oblouk světla byl stále blíž. Proběhl jím a... Svět se zatočil. Kutálel se dolů. Příliš rychle, než aby se dokázal zachytit něčeho, co by zbrzdilo jeho pád. Snažil se krýt si alespoň hlavu, i když mu bylo jasné, jak malou ochranu jeho ruce poskytují.

Náhle přestal padat. Ne nárazem. Prostě se zastavil. Podíval se dolů. Asi dva metry pod ním stál Ratri s tím čarodějem. Ratri se díval přímo na něj a měl zvednuté ruce. Pomalu je spouštěl a Daniel začal ujíždět dolů. Rychle se zachytil nějaké rostliny a dal se do opatrného sestupu.

V ústí jeskyně se objevil obrovský pavouk. Svým tělem zaplnil celý otvor.

„Nečekal jsem, že bude až takhle velká,“ šeptl ohromeně Ratri a mávl na Daniela, ať si pospíší.

Severian couvl do krytu stromů.

Gréta se dala do pohybu. Mířila přímo na Daniela, který byl stále zhruba metr nad zemí.

„Skoč!“ křikl Ratri a rozběhl se k němu.

Daniel skočil. Nohou mu projela bolest tak ostrá, že se nedokázal postavit.

„Schovej se, rychle!“

To už byla pavoučice u nich. Zvedla

jednu z předních nohou s úmyslem oba muže prošpikovat. Ratri zvedl ruce a zastavil ji magickým štítem. Útok byl tak silný, že se mu paty zaryly do země. Rychlým pohledem se ujistil, že je Daniel v relativně bezpečné vzdálenosti a sám se vrhl opačným směrem. Gréta se valila za ním, stromy se pod její vahou lámaly jako sirky.

Snažil se zahlédnout Severiana. Proč nezaútočil? Na co čeká? Vyhnul se další letící končetině a tentokrát přešel do protiútoků. Vlna ohně na okamžik zahalila pavoučí tělo.

„Ha!“ vykřikl Ratri, ale jak se v příštím okamžiku ukázalo, radoval se předčasně. Jeho útok pavoučici pouze sežehl štětiny. Nijak nezraněná pokračovala v útoku. Hraničář po ní znovu šlehl ohnivým jazykem, ale Gréta ani nezpomalila.

„Sakra!“ Ratri pozadu ustupoval mezi stromy.

Na poslední chvíli uskočil před útočící končetinou, která v zemi zanechala hlubokou díru. Sehnul se před útokem zprava a kontroval dalším zášlehem ohně. Snažil se mířit na oči, ale z jeho pozice to bylo takřka nemožné.

„Hej Severiane!“ švihnutí, úskok, „že bys mi pomohl?“

Severian zamračeně pozoroval, jak se plamenné útoky neškodně odrážejí od pavoučího těla. Proklel Romasovy experimenty, které z obyčejného pavoučka udělaly obrovské monstrum, navíc odolné vůči magii. Ratriho výkřik ho vrátil do reality.

Rozhlížel se po okolí a snažil se vymyslet, jak účinně zaútočit, aniž by musel použít příliš energie. Ted' nemohl riskovat záchvat. Ne před svědkem.

Když Gréta Ratriho málem připíchla ke skále, dostal nápad.

„Uhni!“ křikl na hraničáře a švihl rukou. Zablesklo se a skála nad Ratriem vybouchla.

Hluk odvedl Grétinu pozornost. Ratri na nic nečekal a podběhl jí pod tělem. Stihl to právě včas. V příštím okamžiku

pavoučici s ohlušujícím rachotem zasypala hromada kamení.

Zvedl se oblak prachu, který nutil ke kašli. Oči všech se upíraly na hromadu sutí. Odložená skála spustila menší lavinu a pavouk pod kamením úplně zmizel. Ještě ani nedozněla ozvěna a hromada se otřásla.

„Nějaké další nápady?“ zeptal se Ratri s jízlivostí v hlase.

Severian mlčky sledoval, jak se z kamení vynořila noha. Druhá. Třetí.

„Od Bílého ďábla jsem teda čekal víc.“

Severian zkrivil rty. V době, kdy ho lidé pod tím jménem znali by tu věc zničil lusknutím prstů. Jenže to bylo předtím, než z něj komplikace při tvorbě Hranice udělaly doživotního mrzáka.

Gréta už byla skoro celá venku. Severianovy myšlenky sklouzly k lahvičce, ukryté ve vnitřní kapse pláště. „Minule vás to málem zabilo,“ uslyšel Syrayin hlas. Jenže když něco neudělá, Gréta je zabije všechny. Rozhodl se.

„Zabav ji.“

„Ať to netrvá moc dlouho,“ Ratri vrhl další neúčinnou plamennou kouli na pavoučí hlavu, která se právě vynořila ze sutí. Gréta se pomalu otočila za hraničářem. Zvedl se další oblak prachu.

Severian ustoupil ke skalní stěně. Opřel se o ni zády. Mírně rozpažil a přiložil k ní i dlaně. Když použije chlad ze skály, ušetří část energie. Možná právě ono nepatrné množství bude znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Jeho životem a jeho smrtí. Olízl si suché rty. Do úst se mu dostala prašná pachut. Nadechl se a vyřkl první slova kouzla.

Ratri přestal útočit. Soustředil se jen na obranu a doufal, že čaroděj má plán. Uskakoval před útoky a když bylo třeba kryl se štítem. Po čele mu stékaly stružky potu. Pálily v očích. Začínal mít dost. Báł se ale riskovat pohled Severianovým směrem. A tak se dál kryl a uhýbal, doufajíc, že se brzy něco stane.

V údolíčku se prudce ochladilo.

Severian přimhouřil oči a snažil se chlad koncentrovat do Grétina nejbližšího okolí. Nechtěl přece, aby umrzli všichni. Viděl, jak od hraničářových úst stoupá pára. Gréta na druhou stranu nevypadala, že by chlad nějak pociťovala. Severian cítil, jak mu trnou prsty. Předzvěst záchvatu. Potlačil vlnu paniky, než mu mohla narušit soustředění a zesílit působení kouzla. Připadalo mu, že se Grétiny pohyby zpomalily. Doufal, že si to jen nepředstavuje. To už se mu chvěly prsty. Třas se pomalu, ale neúprosně šířil.

Ratri mrzl. Ale nebyl jediný, Gréta zpomalovala, na jejím těle se tvořila jinovatka. Už nebylo tak složité držet si odstup. Navíc, když zvětšil vzdálenost, všiml si, že mu není taková zima. Musel proti své vůli obdivovat, že Severian dokázal takovéto kouzlo poměrně přesně zaměřit. Jinovatka se začala měnit v ledovou krustu. Gréta se však stále snažila útočit. Už to nebude dlouho trvat a zmrzne úplně. To musí zastavit i ji.

Severian se už třásl po celém těle. Snažil se zhluboka dýchat a potlačit bezděčné záškuby, ale marně. Křeče byly čím dál horší. Ztratil kontrolu nad kouzlem. Podlomila se mu kolena a klesl k zemi. Třesoucíma rukama se snažil vyprostit lahvičku. Povedlo se až na potřetí, ale nešla otevřít. Stoupající panika, jen přidávala nešikovnosti jeho prstů. Z hrdla mu unikl zoufalý sten, když mu lahvička vypadla z ruky a odkutálela se mimo jeho dosah. Ani si nevšiml, že Gréta vyrazila k němu.

Já jsem tady ty osminohá potvoro!“ Ratri pálil jedno kouzlo za druhým, ale pavoučice si ho nevšímala. Zaklel a vyrazil k ležícímu čaroději i když tušil, že to nestihne.

Vzduch proťal bojovný výkřik. Daniel se řítit kupředu, sekeru vysoko nad hlavou. Byl mnohem blíže než Ratri. K čaroději doběhl současně s pavoučicí. Zvedla mohutnou nohu, stále pokrytou ledem s úmyslem Severiana prošpikovat. Daniel švihl sekerou. Spíš náhodou, než úmyslně trefil Grétinu klesající končetinu. Náraz mu málem vyrazil zbraň z rukou. Led praskl a

s ním se k zemi poroučela i část pavoučí končetiny. Led musel narušit její tuhou kůži. Daniel ustoupil, aby ho nepotřísnila tekutina, vytékající z rány. Gréta vydala ohlušující řev. Daniel pustil sekeru a zakryl si uši. Ratri pozvedl ruce a tentokrát použil silný elektrický výboj. Mířil přesně. Gréta znovu zařvala a nohy se pod ní podlomily. Obrovské tělo se zřítilo na podlahu. Ratri, povzbuzen úspěchem, udržoval proud energie, dokud se nepřestala hýbat.

„Je... po ní?“

„Je po ní,“ potvrdil Ratri zadýchaně.

Daniel klesl na kolena. Třásl se po celém těle. Ustupující adrenalin se mísil se strachem z toho, jak blízko smrti se ocitl, a euforií z vědomí, že stále žije. V hrudi mu bublal smích. Pustil ho ven a smál se na celé kolo.

Ratri poklekl u ležícího čaroděje. Obrátil ho na záda. Severian otevřel oči. Jeho tělo se zmítalo v silných křečích. Ratri ho zběžně prohlédl, ale neviděl žádné zranění.

„Severiane! Hej! Co se děje?“

Čaroděj ze sebe vydal neidentifikovatelný zvuk a naklonil se ke straně. Ratri se tím směrem podíval a všiml si malé lahvičky.

„Tohle?“ zahýbal lahvičkou čaroději před očima.

Severian vydal další nelidský zvuk. Ratri si to vyložil jako souhlas a odzátkoval ji. Severian ho chytil za paži, div mu lahvičku nevyrazil. S Ratriho pomocí ji vyprázdnil a téměř okamžitě upadl do bezvědomí.

„Severiane?“ Oslovil ho a znovu zkontroloval. Nedýchal. „Severiane!“ uchopil ho za ruku a zavřel oči. Předal čarodějivšechnuenergii, comohl postrádat. Severian začal slabě oddechovat. Ratri si z obličeje odhrnul zpocené vlasy. Uprostřed pohybu se zarazil, protože si uvědomil, že je kolem až příliš velké ticho. Ohlédl se k místu, kde ještě před chvílí klečel Daniel, ale místo bylo prázdné. Jen sekera byla důkazem, že tam kdy byl. „Doufám, že jsi v pořádku,“ pronesl směrem k sekeře. Pak se obrátil k čaroději. „Ted' ještě dáme do

pořádku tebe. Přehodil si Severianovu ruku přes rameno, chvílku se soustředil a v příštím okamžiku na místě zůstala jen obrovská pavoučí zdechlina.

„Nějaká změna?“

Babka zavrtěla hlavou. Severian byl v bezvědomí už tři dny. Vlhkým hadříkem přejížděla po rtech pacienta. „Nikdy předtím jsem nic takového neviděla. Nedokážu říct, co je s ním špatně. Prostě se neprobouzí.“

Ratri se kousl do rtu. Pak si na něco vzpomněl. „Měl u sebe tohle,“ podal babce lahvičku. Na jejím dně zůstalo několik kapek čiré tekutiny.

„A to mi říkáš až teď?“ osopila se na něho.

„Zapomněl jsem.“

„Chlapi,“ vrtěla hlavou, zatímco zkoumala obsah lahvičky. Příchla k ní. „Bez zápachu,“ mumlala spíš pro sebe. Pak lahvičku otočila. Na napřažený prst ji skanula kapička tekutiny. Než ji v tom Ratri stihl zabránit, strčila si prst do úst. Vytřeštila oči. „Vodu!“

Ratri byl v mžiku zpátky s plným pohárem. Bylinkářka mu ho vytrhla z rukou a celý vypila. „Jed,“ vydechla.

„Jed?! Jste v pořádku?“

Přikývla. Byla to jen kapička, kolik toho vypil?“

„Celou lahvičku.“

„Celou?!“

„Ale nevypadal, že se chce otrávit, naopak.“

Babka pohlédla na bezvědomého čaroděje. Kdo ví, čarodějové jsou divná cháska a tenhle obzvlášť. Nosí smrt. Měl jsi ho tam nechat.“

„Zachránil nám život.“

„Jen malá splátka, za ty, co vzal.“

„Vy víte, kdo to je?“

„Tuším. Tím spíš mě překvapuje, že se ho tak moc snažíš zachránit.“

Ratri neodpověděl.

„Potřebujeme ten jed dostat z těla, vsadím se, že to mu brání v probuzení. Přineseš mi nějaké bylinky.“

Když se Ratri vrátil, čarodějovo lůžko bylo prázdné. Polil ho ledový pot.

„Odešel,“ houkla za ním babka.

„Odešel?!“ zopakoval Ratri.

„Ne takhle,“ vysvětlila, když viděla jeho výraz, „ven. Probral se chvíli potom, co jsi odešel. Ani nepoděkoval, parchant jeden,“ nesouhlasně mlaskla a zavrtěla hlavou. „No, aspoň vás mám z krku. Doufám, že už vás neuvidím.“

„Mnohokrát vám děkuji, za všechno. Jestli mohu něco –“

„Ne,“ přerušila ho rezolutně. „Nikdy jsem od vás nic nepotřebovala a na starý kolena s tím nebudu začínat.“

Ratri rázoval ulicí. Tušil, že Severian nebude daleko. Kdyby chtěl skutečně odejít, prostě by se teleportoval pryč. Zamířil k místu, kde na ně čaroděj čekal, když do vesnice přišli poprvé. A nemýlil se. Severian stál uprostřed cesty, ruce v kapsách kdysi bílého pláště. Byl trochu bledý a měl kruhy pod očima, jinak vypadal celkem dobře na někoho, kdo se právě probral z bezvědomí.

„Projdeme se,“ oznámil bez úvodu.

Vedl ho po cestě, dokud byli na dohled od vesnice. Pak odbočil mezi stromy.

„Co se tam stalo?“ prolomil mlčení Ratri.

„Důvod, proč jsem neměl v úmyslu nikam chodit.“

„To není odpověď.“

Severian se zastavil. „Pamatuješ na den, kdy Reeve Droyn vytvořil Hranici? Ne samozřejmě, že ne, jsi moc mladý, ale určitě víš, co se stalo.“

„Draci?“ tipnul si, na co čaroděj naráží.

Čaroděj kývl. „Ten blázen nepočítal s tím, že když násilím roztrhne svět a vrazí do něj klín, nastanou komplikace. Myslel, že to nezanechá stopu. Víš, o čarodějích se říká, a oprávněně, že jejich ambice neznají mezí, oproti Droynovi ale nejsme víc než vesničtí vyvolávači deště.“

„Jak to souvisí?“

„Draci byli citliví na magickou

atmosféru kolem nich. Něco, jako jsou raci citliví na čistotu vody. Droyn svým zásahem tu atmosféru narušil. Náhlý pokles magie způsobil drakům šok, který je zabil. Čarodějové pracují s magií podobně. Naše síla spočívá ve vrozeném talentu pro manipulaci s okolní silou. Je to pro nás přirozené a nezbytné jako dýchání. Droyn nás, jednoduše řečeno, přidusil. Někteří se s tím vyrovnali lépe, jiní hůře.

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

Severian znovu vykročil. Postupovali stále hlouběji do lesa.

„Kam jdeme?“

Severian šel dál.

„Co bylo v té lahvičce? Bylinkářka byla přesvědčená, že to byl jed...“ sehnul se pod nízkou větví.

„Měla pravdu. Z části.“

Ratri čekal, že to rozvede, ale ticho se prodlužovalo. „Přestal jsi dýchat.“

Severian se zastavil, ale neohlédl se. „Tak to ti asi vděčím za život.“ Znělo to téměř omluvně.

„Kam jdeme?“ začínal být nervózní, nedokázal odhadnout, jak hluboko v lese jsou a přestával si být jistý, že trefí zpátky. Zastavil se. „Dál nejdu, dokud mi neřekneš, kam jdeme.“

Čaroděj se otočil. „Víš, proč jsi o tom nikdy neslyšel? Protože moc je mezi čaroději vše. Pokud ji nemáš, nebo ukážeš slabost, ostatní tě zničí.“

Ratri si založil ruce na prsou. „Přeháníš.“

Severian se nevesele usmál. „Víš, proč je můj rod nejmnocnější?“

„Jen se pochlub.“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Po stovky let se pro pokračování rodu pečlivě vybírají jen ti s největší magickou mocí. Rodina jim ještě pečlivěji vybere vhodný protějšek a jejich děti od malička procházejí tvrdým výcvikem.“

„To zní šíleně.“

„Představ si, co by se stalo, kdyby zjistili, že nejsem schopný kouzlit? Takový defekt by byl zničující pro pověst rodu.

Proto by ho bez milosti zničili.“

„Chceš říct, že by tě... zabili? Vlastní rodina?“

„Nejen mě, ale i moji ženu a děti. Neoponechají nic náhodě.“

Ratri nevěděl, jestli je víc šokující zjištění, že Severian má rodinu, nebo, že by někdo byl schopný něčeho takového.

„Já... nevím, co na to říct.“

„Chci, abys pochopil, že to, co se stalo v té jeskyni se nikdo nesmí dozvědět, nikdy.“

„Chápu, nikomu nic neřeknu, máš moje slovo.“

Severian se smutně pousmál. „Víš, začínal jsem tě mít docela rád.“

„Co tím myslíš?“

Severian švihl rukou a Ratriho obemkly větve stromu a přitáhly ho ke kmeni. Náraz mu vyrazil dech.

„C-co... děláš?“ sípál.

„Chtěl bych ti věřit, opravdu. Ale jsem čaroděj. Pokud chci přežít, nesmím nikomu věřit.“

„Počkej!“

„Vážně mě to mrzí,“ Severian sevřel ruku v pěst. Větev, která držela Ratriho pod krkem sebou šklubla a zlomila mu vaz. Severian chvíli v tichosti hleděl na bezvládné tělo. Luskli prsty. Vyšlehly plameny a hladově se zakously do černého oděvu. Během několika minut nebylo po hraničáři ani stopy. Jemně pohnul prsty a nechal vítr odváť zbytky popela.

„Vážně mě to mrzí,“ šeptl do chladného vánku.

O pět let později, Nový svět.

Už nemůžu dál. Vím, chtěl jsem si to pamatovat. Měl jsem si dávat větší pozor na to, co si přeju. Když jsem se v nemocnici probudil, doktoři ze mě byli úplně paf. Prej zázrak. Prej mám obrovský štěstí, že jsem naživu. Tak proč si připadám jako v pekle? Nechci nic jiného než se tam vrátit. Neuplyne den, abych nemyslel na ten svět a na něj. Sakra, stejská se mi i po tom arogantním blbovi.

Hledal jsem, kde se dalo. Byl bych vděčný za jakoukoli zmínku o tom světě, vždyť přece říkal, že hraničáři jsou i tady, tak proč? Proč nemohu nic najít? Všichni si myslíte, že jsem se zbláznil, že se honím za kómatickými sny. Nemám vám to za zlé, ale mýlíte se. Já tam byl. Vím, že je to skutečné. A to vědomí mě ničí. Už dál nemůžu. Až tohle budete číst, nejspíš mě budou seškrabávat z chodníku. Věřte mi, tak to bude lepší. Smrt nemůže být horší než tahle prázdnota, co cítím. A kdo ví, třeba až se objeví paní Smrt, vezme mě tam. Alespoň na chvíli. Protože jediný sen má sílu tisíce realit.

Daniel dopsal, odložil pero. Cítil klid, jako už dlouho ne. Vyhlédl z okna na osvětlené město. Udělá to ráno. S východem slunce. Chtěl, aby slunce, ten zabiják snů, bylo to poslední, co na tomhle světě uvidí.

„Danieli...“

Šklubl sebou, zrak mu padl na dopis na stole. Promnul si oči, musel usnout.

„Danieli...“

Zarazil se. Ted' už si byl jistý, že se mu to nezdálo. Otočil se na židli.

„Kdo je tam?“

„Někdo, kdo ti splní sen.“

Daniel vyskočil, „Co to má znamenat?“ rozhlížel se po ztemnělém pokoji, ale nikoho neviděl.

„Chceš se tam vrátit. To, co ti brání je Hranice. Znič ji a budeš se moci vrátit. Světy se opět spojí. Nastane rovnováha.“

„Zničit? Ani nevím, kde bych začal.“

„Pomohu ti. Když pomůžeš ty mě.“

„Co mám udělat?“

„Napiš knihu.“

„To je vtip?“

„Sám jsi to řekl. Jeden sen má sílu tisíce realit. Přiměj lidi snít. Přiměj je chtít, to, co chceš ty. Nech je nahlédnout za Hranici a oni tě přes ní dostanou.“

„Kdo jste?“

„Vincent Nestrezza.“

Tereza Šindlerová

2020: žádná vesmírná odysea

To co zbylo ze světa
Umírající kometa
a pohyb po spirále ve směru levotočivé osy

Jsme tu my
jako ptáci slétávající se nad zbytky dopité
kávy
jako zažívací potíže po zkyslých třešních z
Jávy
jako ministr popelnice
jako hnízdo odhodlané pijavice
jako splašky rozlévající se proti proudu
ulice
jako uzavírka čtyřproudové dálnice
jako všechny krásy světa
a všechna špína velkoměsta
jako doutnající sopka metropole
jako odpadky ležící v tichu dole
jako studentstvo všeho druhu a oborů
jako neodůvodněná averze vůči
humanitním oborům
jako já ty on ona ono
jako mírně rozladěné piano
jako my vy oni ona
jako jsme všichni četli Edisona

A pak nevědomost velikého génia
jak se správně chovat v pajzlu u piva
jak nechtít zase skočit z útesu
jak nežít zase jako v opisu
jak poznat básníkovu inspiraci
znovu jít ruku v ruce s prací
znovu potkat asonanci
znovu já ty my vy ony ona
znovu všechna zájmena
znovu čteme Edisona

Evelína Kolářová

Futuretech

Christopher ležel na operačním sále. Nad sebou viděl oslepující světlo. Končetiny měl připoutané k lůžku. Křičet nemohl. Nešla mu otevřít ústa. Měl zcela ochrnuté rty. Nervózně se rozhlížel po sále, ve kterém ležel. Nacházel se uprostřed bíle vymalované místnosti. Povrch stěn se leskl kovem. Nad ním se nacházel kotouč nepříjemně ostrého světla, které ho pokaždé, když se do něj podíval, na chvíli oslepilo. Nic dalšího se v místnosti nenacházelo. Jen lůžko a světlo.

„Ale kohopak to tu máme, to je ale náhodička. Nemůžu uvěřit, že se nám to opravdu podařilo.“

Do místnosti vstoupil jakýsi muž. Slyšel ale více kroků. Christopher se pokusil zachytit, jak nově příchozí vypadají. Natočil oční bulvy ke dveřím. Pozdě. Byly moc blízko. Zahlédl jen konec dlouhého černého pláště a dva muže v bílých kalhotách kráčející za ním. Museli to být lékaři či vědci.

„V té čtvrti, z které pocházíš jsou oproti nám, Fumanům, lidé velice zaostalí, víš to?“ zeptal se ho muž v černém plášti.

Chris měl stále ochrnuté rty, nemohl vydat ani hlásku. Muž v plášti chvíli čekal na odpověď, ale došlo mu, že něco není v pořádku. Pošeptal lékařům nesrozumitelnou větu a ozvalo se tlumené cvaknutí. Jeho ústa jako by se povolila.

„Tak co, budeš se mnou mluvit?“

„Nevíte, co děláte. Nemůžete udržet pod kontrolou celý sv-“ Ozvalo se další cvaknutí. Ústa ztěžkla a Chris opět nemohl pohnout rty.

„Šikovný vynález. Věděl jsem proč něco takového dát na seznam k vytvoření.“ Chris to neviděl, ale s jistotou věděl, že se muž v plášti pouсмál své vlastní myšlenky.

„Jak je mi vás líto. Nikdy nepoznáte krásu moderních technologií. Jste tak hloupí. Předurčení k vyhynutí.“

„Pane, je tu k odstranění,“ vyrušil

ho jiný hlas, „ví příliš mnoho, pokoušel se zjistit informace, které by mohly být použity proti vám.“

„Ach ano, Christophere, pročpak jsi to dělal? Hmm?“ Chris se začal vzpírat až se celé lehátko začalo třást.

„Dejte mu Goltix, přestane se bouřit.“ řekl muž v plášti rozhodně. Lékaři v bílých oblecích k němu přistoupili. Jeden, obrýlený, měl v ruce jakousi pistoli s malou kuličkou místo hlavně. Ten druhý si nasadil zeleno-modré rukavice, mající na sobě podivné světélkující články. Hned, jak se obrýlený přiblížil se zbraní k jeho ruce, okamžitě sebou začal házet, ale v tu chvíli na něj nastoupil ten druhý. Chytil Chrise za obě ruce a on se nemohl pohnout. Jako by měl v rukách tuny závaží. Stačil jeden neopatrný pohyb a obě kosti by se přelomily jako párátko. Obrýlený mu mezitím se opět přiblížil se zbraní, tentokrát ke krku.

„Takhle to bude rychlejší,“ ozval se ten s pistolí. Chris cítil jehlu. Vplavují do mě jed, pomyslel si.

„Hotovo, další pán na holení?“ prohodil nevhodný vtip obrýlený vědec.

„Tak co, hošánku, cítíš se lépe?“ zeptal se ho opět muž v černém plášti.

„Chrisi, večere!“ Zavolala na něj matka.

On však ještě chvíli četl z počítačové obrazovky. Měl otevřený článek o dalším úspěchu firmy Futuretech. „Odkoupení další společnosti! Kdysi úspěšná firma LifewithNature se dostala do finančních problémů, poté, co polovina zaměstnanců onemocněla. Naštěstí zasáhl ředitel Futuretechu John Benedict. Největší výrobce léčiv je tak v bezpečí.“ hlásal článek.

Podezřelý, pomyslel si. Potom vypnul obrazovku a zvedl se z rozvrzané židle.

Seběhl po schodech a usedl ke stolu, u něhož už byla jeho sestra Janis a otec. Vzduchem závala sladká vůně omáčky.

„Miláčku, strašně si vážím toho, že

„Miláčku, strašně si vážím toho, že stále vaříš.“ pochválil matku pan Hooper.

„Newtonovi už kompletně přešli na tu novou vymoženost.“ řekl, jakmile paní Hooperová začala rozdávat příbor.

„Stačí projít pod dveřmi kuchyně a cítíš se najezená. Je to zcela nelogické.“ Prohodil otec a prohrábl si vlasy. Matka mezitím nandavala načervenalou omáčku. Pravděpodobně to byl pokus o klasickou indickou kuchyni, který se moc nepovedl. Sehnat v obchodě indické koření je v době vymožeností něco opravdu nemožného. Jen málo lidí dnes dováží koření.

„Naše tělo se nemůže najíst paprsků...“ Odmlčel se na chvíli pan Hooper. Při večeři tak bylo ticho. Všichni vychutnávali skvělou omáčku. Zásoby po babičce se vyplatily, pomyslela si paní Hooperová.

Jakmile všichni dojedli, začalo se sklízet ze stolu. Sice už existoval stůl, který by za ně nádobí uklidil, a dokonce i sám umyl, ale Christopherova rodina se řadila k Oldpeoplům. Vymoženosti nebyly jejich nepřítelem, ale neměli zájem si zautomatizovat celý život. Tato skupina lidí se postupem času stále zmenšovala, jelikož se nová generace Oldpeoplů nechali lákat moderním životem a takzvaným resleevoáním.

„Pracuju pro Futuretech jenom proto, že líp placenou práci seženu těžko. Čím dál více se to tam hemží samými grázly, kteří si akorát snaží nahrabat co nejvíce!“

„No tak, nerozčiluj se,“ vyrušila otce z rozčílení jeho žena, „však ono se vše dříve či později vrátí do normálu uvidíš. Lidi nemohou nahradit zcela banální potřeby stroji. Za chvíli to celý svět omrzí a vrátí se zpět k přirozenějšímu životu.“ K tomu nikdo nic neřekl, jen kolem projela nadzvuková auta. Nějaký ožrala blekotal nesmyslná slova a kolem dveří nepochybně prošel narkoman. V této čtvrti je to běžné, proto si z toho nikdo nedělal těžkou hlavu.

„Mimochodem, byla jsem převelena na jinou pozici,“ protrhla ticho matka.

Celá rodina k ní upřela zrak a trpělivě čekali na sdělení, kam byla paní Hooperová, kdysi velmi úspěšná a nepostradatelná zaměstnankyně, převelena.

„Od příští směny budu pracovat na pozici naplňovačka čistících strojů,“ prohlásila se smutným obličejem. Všichni strnuli. V této době už pravděpodobně ve všech odvětvích lidského života figurovali stroje či jiné moderní vymoženosti. Všechny práce, se odvíjely kolem nich, ať už vymýšlení, zdokonalování, obsluhování a mnoho dalšího, co souviselo s technologiemi. Pozice, která byla paní Hooperové přiřazena byla velice podřadná. Firmy takové zaměstnance obvykle udržovali jen kvůli tomu, že neměli dostatek robotů na samotné doplňování čistících technologií.

„Začneme. Co třeba tvým tatškou Chrisi? Není to náhodou tento pohledný chlapík?“ Muž v černém saku promítl hologram fotografie jeho otce. On jen stěží zakýval hlavou na souhlas.

„Je mrtvý,“ oznámil mu ostře muž v saku.

V jednu chvíli se v Chrisovi seběhl smutek a vztek. Měl chuť se vytrhnout z řetězů sedativ, co ho teď sužovaly.

„Asi tě to zaskočilo, co?“ zeptal se ho muž v saku.

„Byla zábava si s ním pohrát,“ řekl mu, aniž by čekal na jeho odpověď.

„Říká ti něco stop-thinker ? Takový ten malý červíček, co se objevoval v reklamách, k zastrašení. Pár vězňů ho ozkoušelo. Nakonec si ho nechalo pár nejtvrdších věznic. Moc krutý trest.“ Muž v černém obleku se nepochybně opět pousmál, jelikož mezi řečí zanechal výraznou mezeru.

„Tvůj tatka ho taky ozkoušel. Malinko jsme mu ho nechali vyhladovět. S jeho mozkiem si pohrál, nebyl to totiž nějaký hloupý vězeň, ale náš pracovník. Ti nejsou hloupí. No, byl to oříšek, ale červíček to zvládl. Tvůj táta má kompletně vyžranou mysl, nepamatuje si tebe, tvoji rodinu, svoji

osobnost. Nic.“

Jediné. na co se Chris zmohl, bylo krátké zaúpění.

„Ale copak, Chrisi? To je teprve začátek,“ zasmál se nahlas muž v saku, „stále tu máme pár členů.“

„Dělají srandu, ne?“ Vykřikl pan Hooper poté, co mu došla trpělivost s televizí u jejich sousedů Newtonových.

„Přes tu naší zatraceně tenkou zeď je slyšet snad vše!“ nervózně rozmachoval rukama.

Z nerudné nálady ho vyrušilo Chrisovo náhlé vpadnutí do bytu. „Už jste to slyšeli? Futuretech odkoupil poslední společnost, která mu mohla konkurovat, celý trh tak patří Benedictovi!“ sedl si na židli, vedle které seděla jeho matka. Chvilí bylo ticho. Otec se stále uklidňoval z chvilkového rozčílení kvůli Newtonovým.

„Takhle to dál nejde,“ řekl pan Hooper už v překvapivě ledovém klidu, „za chvíli budou vlastnit celý svět.“

„Je to dost možné, už polovinu planety spravuje strana Futuretech.“ prohodil Chris.

„Moc dobře vím, co dělají. Mnoha svým zaměstnancům implantovali do mozku jakýsi čip. Zefektivňuje jejich práci. Pomocí něho lze vidět výpočty přímo před očima a to ani nemusí držet výkresy hmotně.“ Podle hlasu se otec už se naprosto uklidnil.

„Můj dlouholetý spolupracovník si ho nechal implantovat. Jeho práce se dvakrát tolik zrychlila, byl mnohonásobně rychlejší než já. Povýšili ho.“ řekl a klepl do stolu.

„Ale víte, co je zajímavé?“ Nechal svému synovi a ženě chvíli na rozmyšlenou, i když moc dobře věděl, že ani jeden z nich nezná odpověď.

„Byl to zapřisáhlý volitel FreeCountry. Té strany, co se zabývá nadbytečností robotů a v budoucnosti zneužitelných technologií,“ řekl a podíval se na plakát, který zevnitř visel na vstupních dveřích. Plakát byl řádně potrhaný, ale stále se

na něm dal rozeznat zlato-bílý nápis „FreeCountry“ a modrá Zeměkoule pod ním. Znak strany.

„Od té doby, co dostal čip, začal volit stranu Futuretech a to měl kdysi zcela opačné názory.“ Všem začali docházet fakta. Co když čipy...

„... ovládají lidskou mysl?“ zeptal se Chris.

„Je to tak. Proto jsem nesouhlasil s tím, že by mi ho měli voperovat. Nezdálo se mi to už od začátku,“ řekl otec.

„Futuretech chce ovládnout lidstvo. Není to přehnané?“ řekla jeho žena.

„Sherry, zlatíčko, copak sis toho nevšimla?“ Manžel si přisunul židli před svou ženu. „Polovina planety pracuje pro tu firmu, lidské práce už nemají takovou hodnotu. Všechny nás postupně přeřadí na podřadné pozice, protože nejsme dostatečně rychlí jako jiní, modernější. Futuretech bude vládnout, protože nebude kdo by ho zastavil.“ Otec se přisunul ke stolu, přičemž povalil židli, na které obvykle seděla Janis. Opět byla pryč, nejspíš se někde toulala.

„Budeme jako myši,“ začal klapat prsty po povrchu stolu, „a Futuretech jako kočka.“ Spustil na klepající prsty ruku, jako kočičí packu až se jeho prsten zabyštl.

„Však mi už tak žijeme!“ Prudce se zvedl ze židle a svrhnul sklenici. Voda začala kapat po okrajích stolu.

Po několika dnech od tohoto rozhovoru se pan Hooper nevrátil domů. Bylo po něm vyhlášeno pátrání, které sama policie ukončila. Byl prohlášen za mrtvého. Rodina se nikdy nedozvěděla, co se s ním stalo.

Chrisovi tekly slzy. Na oči mu přestala působit sedativa. Muž v černém saku mu zrovna vyprávěl o jeho matce. Zkoušeli na ní nové způsoby mučení, k ničemu jinému se nehodila. Ostatně změna osobnosti musela být na někom odzkoušena. Ukázalo se to daleko bolestivější, než by se mohlo zdát. Muž v saku mu podrobně vysvětlil, jak se čip voperuje do mozku...

Do čipu jsme nahráli osobnost člověka, jenž spáchal sebevraždu ze zoufalství.“ Doplnil mu informace muž v saku. Paní Hooperová od té doby začala trpět částečnou schizofrenií. Nemluvila s neexistujícími hlasy, ale s člověkem, co byl v její hlavě. Snažila se s ním velmi rozumně rozmlouvat. Do místnosti ji dali několik prostředků vhodných k sebevraždě. Provaz, žiletka, léky proti bolesti.

„Říkala něco v tom smyslu, že všechno bude v pořádku. Jakmile se prý vyléčí necháme ho poklidně zemřít. I kdyby se jí podařilo ho přesvědčit o tom, že je sebevražda slabé rozhodnutí, nepustili bychom ho. Nic bychom tím nezjistili.“

Matka to nezvládla ani jeden den. Jakmile usnula, sebevrah převzal kontrolu nad tělem a podřezal si žíly žiletkami.

„Myslel jsem si, že je silnější.“ řekl muž v saku a přitom se upřeně díval Christopherovi do očí.

Matka seděla v kuchyni a netrpělivě klepala tužkou o stůl. Čekala než se dcera vrátí. Už dvě hodiny měla být doma, ale stále nepřicházela. Najednou uslyšela blíknutí. Otevření hlavních dveří.

„Kde jsi sakra byla? Umírám strachy!“ Rozkřikla se na ni matka. Janis mezitím vstoupila do kuchyně.

„Byla jsem s Bobem, bylo mu trochu špatně, tak jsem s ním zůstala o trochu déle.“

„O trochu déle? Byla jsi pryč devět hodin! Copak ty nevíš, co se děje takhle v noci venku? Nestačilo ti to, co se stalo tátovi?“ křičela na ni stále.

„Strašně moc se omlouvám, měla jsem o Boba starost a...“ Janis náhle ztichla. Paní Hooperová překvapeně pozorovala, co se stalo. Sledovala Janis, která jen nehybně stála, ruce ji volně visely, hlava jako přikovaná do pravého úhlu a oči upřené na svoji matku.

„Miláčku, jsi v pořádku?“ řekla a pomalu přibližovala k dceři. Ta se však napřáhla a hodila po ní vázu. Ta se roztříštila o ženino tělo. Klesla na zem.

„Co to děláš?“ Hlesla roztřeseným hlasem. V tu chvíli se v kuchyni objevil Christopher. Doběhl k matce a poté se otočil ke své sestře.

„Co se ti stalo Janis?“ zeptal se na banální otázku, na kterou si sám uměl odpovědět. Stačilo se jí podívat do očí. Místo panenek černé tečky zakrývající celé bělmo. V nich padající čísla. Byl to brainhack. Nedalo se nic dělat. Popadl židli a mrštil ji po své sestře. Sestra zaúpěla bolestí a couvla.

„Chrisi, co to děláš?! Je to tvoje sestra!“ Vykřikla na něj paní Hooperová. Rozhlédl se po pokoji a vymýšlel únikovou cestu. Nikde nic, jenom...Jenom ta zeď, přes kterou bylo vše slyšet. Nebyla silná. Popadl matku za ruku a rozeběhl se proti zdi.

„Ale neboj, s tvou sestrou se nic nestalo.“ Oznámil mu poklidně muž v černém saku. Řekl mu, že se sestra dobrovolně přihlásila do strany a byla poslána na vyjednávání do jiného státu.

„Asi tušíš, jakým způsobem vyjednáváme. Sám jsi ho zažil. To je právě jeden z důvodů, proč jsi tady.“

Chris se na něj podíval. Oči už neměl ochrnuté. Ozvalo se cvaknutí a čelist opět povolila. Otevřel ústa a zhluboka se nadechnul.

„Pravděpodobně si teď myslíš jaká jsme monstra. Musíš si ale uvědomit, že ti prokazujeme obrovskou laskavost,“ řekl muž v saku.

„Když jsem byl v tvém věku Christophere, četl jsem jednu knihu. Byla už pár stovek let stará. Orwell v ní psal: Válka je mír. Svoboda je otroctví. Nevědomost je síla,“ na chvíli se odmlčel.

„Válku připravujeme. Svobodu potlačujeme. Nevědomost zajišťujeme. Odstranili jsme všechny, co toho věděli moc. Ty jsi výjimka. Víš toho ze všech nejvíce. Sám sis domyslel, že ta záhadná nemoc, co se objevila v LifewithNature nebyla přírodní,“ muž v saku si odkašlal, „museli jsme se zbavit konkurence. Jelikož

ses o nás tak zajímal, dali jsme ti šanci vědět, co se stalo s tvou rodinou. Mnoha lidem takovou laskavost neprokazujeme,“ muž v saku chtěl pokračovat, ale slyšel Chrise něco šeptat.

Přistoupil k němu a vyzval ho k zopakování.

„Prosím,“ řekl zlomeným hlasem, „už to udělejte.“

Ruka v černém saku se ponořila do kapsy. Vytáhla zbraň, kterou nikdy předtím neviděl. Místo hlavně měla jakýsi dlouhý bodec. „Už to nebude dlouho trvat.“

Náhle se ozval trhavý zvuk. Chrisovi zalehly uši. Muž v saku přeletěl lehátko a dopadl na zem. Kus bílé stěny letěl s ním. Někdo odstřelil jednu ze zdí.

Objevili se v ložnici, ve které vládl obrovský puch. Na posteli leželi dva lidé, jejich sousedé, na kterých rostly zelené houby. Nic neříkali ani je nevnímali. Televize hrála a oni seděli a dívali se.

„Do prdele, to ne,“ řekl Chris. Brainwash. Opravdu existovaly programy, které ničí mozek. Popadl stojací lampu a hodil ji přímo na televizi. Obrazovka trochu zazrněla, ale nerozbila se. Začal hledat cestu ven. Spolu s matkou vešel do další místnosti. Vypadala jako kuchyň, ale pod nánosem prachu to nebylo poznat. Naproti nim se nacházely dveře.

„Rychle mami, musíme se odsud dostat, jinak nás to taky pohltí.“ Oba se rozeběhli přímo ke dveřím, rozrazili je a dostali se do obývacího pokoje, kde byl mnohem větší nános prachu než v kuchyni. Čalouněná křesla byla celá zaprášená, koberec celý zešedivěl, stěny zežloutly. Pod nánosem prachu se kývala malá ručička zlatavé kočky, která stála na stolečku u plesnivé pohovky. Před nimi se nacházely další dveře. Musely to být vstupní. Znovu k nim přiběhli a Chris je rozrazil. Povolily. Další místnost. Vypadala jako obývací. Zaprášená křesla. Stůl pod nánosem prachu. Plesnivá pohovka. Kočka na polici. Dveře před nimi. Znovu se k nim rozeběhli, potom k dalším a dalším.

Všechny místnosti byly stejné. Chris si uvědomil, co se děje.

„Ta zatracená kočka. Kde stála?!“ vykřikl. Paní Hooperová se na něj podivně podívala.

„Kočka? Proč řešíš kočku, musíme se dostat pryč!“ Zopakoval znovu svou otázku.

„No přece na polici, sám ji vidíš! Proč řešíš kočku když-“

„Nebyla na polici,“ řekl, „stejně jako my jsme nikdy nebyli v několika stejných místnostech.“

Chris se klepal na zemi pod elektrickými šoky několika wattového taseru, až šel cítit pach spálené bílkoviny. Jeho matka ležela na zemi v bezvědomí.

„Mám je zlikvidovat?“ zeptala se Janis ticha v jejím domě.

V hlavě se jí ozval rozkaz, že je Chris užitečný, ale jeho matka se hodí pouze na triviální pokusy. Odtáhla svůj taser. Chris se přestal třást a nehnutě ležel. Na boku měl propálené tričko s ohořelou kůží. Vzala ho za ruku, matku na rameno, a na stůl položila černý kruh s červeným tlačítkem, na kterém byly vytištěny iniciály FT. Zmáčkla ho a kruh začal pípat. Jakmile vyšla, otočila se. Z bytu se náhle ozvala ohlušující rána a ven se začali drásat plameny. Nebylo to jediné obydlí, co vzplálo. Všechna ostatní také hořela. Vycházeli z nich lidé táhnoucí jiné důležité osoby. Hořely přístřešky Oldpeoplů. Musí být co nejdříve vyhlazeni. Překáží budoucnosti.

Někdo ho odpásal. Pomohl mu postavit se na nohy a hned museli běžet. Podle rukou to byl muž.

„Na, nasad' si to,“ cizinec mu hodil rukavice, s kterými ho předtím držel jeden z vědců. Byly celé od krve, ale světélkující drážky na nich byly stále jasně vidět. Věděl jakou mají sílu.

Utíkali bílými uličkami. Nevěděl kam, ale záhadný muž očividně ano. Po cestě potkali pár lidí, kteří se je pokusili zastavit, ale pomocí rukavic nebyl problém

se jich zbavit. Nikdo nerozdýchá rozdrčený mozek. Doběhli do slepé uličky.

„Perfektní, Chrisi, zdrž je, budu potřebovat trochu času.“ řekl cizinec. Jak zná moje jméno? pomyslel si Chris.

„Nezachrániš se, všechny cesty vedou k nám! Ovládáme budoucnost!“ vykřikl muž v saku.

Cizinec vytáhl jakousi schránku a začal otáčet číslicemi. Muž v černém saku se mezitím přibližoval. Až teď viděl jeho ostré rysy. Byl to samotný John Benedict. Jeho černé sako už nebylo v tak skvělém stavu jako v jasně bílé místnosti. Bylo celé otrhané, podobně jako jeho paže a tvář.

„Pojď sem,“ křikl na něj muž za ním a přitiskl si ho k tělu. Viděl, jak k němu Benedict napřahuje ruku a potom... bílo.

Probudili se na jasně zeleném trávníku. Ze Shora se na ně usmívalo zářivé slunce. Chris se otočil na bok a spatřil cizince. Chvilí si ho prohlížel. Vlasy měl prošedivělé, vrásky velice výrazné. Jeho postava byla spíše užší, taková, jakou má muž v pokročilém věku. Celý byl oblečen do jakéhosi podomácku sešitého oděvu, z kterého mu vyčnívaly jen ruce a nohy. Na levé ruce měl prsten. Prsten... S iniciály JH. Jack Hooper.

„Jsem to já,“ promluvil znenadání otec a otevřel oči.

Chris nevěděl, co říct. Však jeho otec vypadal jinak a je mrtvý. Nemohl přece...

„Jak to můžeš být ty?“ zeptal se. Jen v hlavě, stále nemohl otevřít ústa.

Otec se k němu naklonil s malým nožíkem. Sjel ostřím po Chrisově tváři čímž mu nařízl malou tržnou ranka. Dvěma prsty z ní vytáhl malý přístroj. Chvilí ho držel v prstech a potom mu ho ukázal.

„Tohle svinstvo ti bránilo v řeči,“ řekl mu krátce a zahodil ho.

Ústa mu povolila. Necítil se jako svázaný.

„Jak jsi... Však jsi...“

„Udělal jsem zálohu paměti.“

Chris povytáhl obočí.

„Nechal jsem si voperovat čip. Od někoho jiného než od Futuretechu. Chtěl jsem ho nechat voperovat i vám, ale měl

jsem strach, že vás ohrozím. Byl jsem takový pokusný králík. Po mojí vraždě se moje paměť nahrála do jiné lidské schránky. Na lepší jsem peníze neměl, takže mi zbyl tenhle stařík,“ řekl a pohladil se po vlasech.

Chrisovi došla slova.

„Vím, co se stalo matce a Janis,“ řekl potichu, „pokusil jsem se zachránit aspoň tebe. Věděl jsem, že něco takového jako mučící centrum v budově existuje.“

Chris chvilí hledal ta správná slova. Jeho otec je jiný, ale v podstatě ten stejný člověk. Nevěděl co říct. Nakonec se odhodlal k jednoduché otázce.

„Kde jsme teď?“

„Vše jsem pečlivě propočítal. V časovém presu jsem nastavil časo-kapsli na pár dní před mojí vraždou. Někde se ukryjeme, do té doby, než v minulosti půjdu domů. Tady je celkem slunečno, musíme se nacházet v jednom z uměle vybudovaných parků. Pokusíme se mě zachránit před vrahem, tudíž i naši rodinu před transport-“

Z myšlenky ho vytrhlo zařehtání koně. Jakýsi člověk na koni je sledoval. Měl na sobě lesklé brnění a ruku položenou na rukojeti meče.

„Co oni pohledávají v kraji Karla čtvrtého?“ zeptal se jich muž v skrze helmici.

Vít Provazník

Draksička

Už tam skoro byl. Došel snad do toho nejzapadlejšího kouta té chudé a podivné země, kde se většina lidí živila chovem krav a ani magie tam nefungovala tak, jak by měla. Zatímco v lidnatějších vesnicích mu sem tam ještě někdo nabídnul něco k jídlu nebo ho nechal přespát na půdě a oškleboval se nad ním až když si myslel, že ho nevidí, tady mezi spoře osídlenými horskými osadami se něčeho podobného dočkal už jen velmi zřídka. Lid tu byl sveřepý a mlčenlivý, s hluboce zakořeněnou výčitkou, proč se narodili zrovna tady, kde musí na málo úrodné půdě snášet nejrůznější vrtochy přírody. Naštěstí si ještě v podhůří koupil od jednoho sedláka mulu, takže nemusel nosit celý svůj majetek, včetně svých dvou mečů, celou dobu na zádech.

*

Nepříliš pohodlná zkratka mě dovedla na hlavní cestu. Sedla jsem si tam na pařez a vytahovala si z vlasů větvičky a pavučiny, když v tom jsem ho spatřila. Nejdřív mě upoutala bílá hlava, pevný krok však naznačoval, že nejde o starce. Pak se mu sluneční paprsek odrazil od stříbrného medailonu na hrudi, takže kolega, usmála jsem se, a snad ten úplně nejslavnější, sám Geralt z Rivie. U nás jsme se však pomocí medailonů neidentifikovali, totiž nevím o nikom, kdo by měl dostatek prostředků a chtěl je využít zrovna na výrobu zaklínačských amuletů.

„Bejt sebou bych si to stříbro hodila pod košili, v těchle kopcích už se vraždilo i pro míň,“ poradila jsem mu, když se přiblížil.

Zaclonil si oči rukou a stačilo jen pár chvil, aby poznal, s kým má tu čest.

„Jsi zdejší?“ došel ještě o kus blíž a zastavil se.

„Ts,“ odfoukla jsem dotčeně, „vypadám snad na to?“

*

Nevypadala. Ačkoli její velké tmavé oči a

jemné rysy v kulatém obličejí prozrazovaly vesnický původ, z očí jí nečísela zášť jako lidem z těchto končin. Křepce vstala, přes jedno rameno si přehodila vak a přes druhé meč. Nabídl jsem jí, aby si zavazadlo nechala také nést od mé muly. S povděkem přijala.

„Jestli se teda nebojíš, že ti ten vak ukradnu,“ žertoval jsem, zatímco jsem držel zvíře, aby v klidu stálo.

„Žádná velká škoda by se mi nestala. A ty by sis polepšil jen o pár kusů nádobí a několik svršků,“ přeměřila si mě, „které by ti přes hrudník stejně plandaly.“

O tom jsem nepochyboval.

„A co tady vlastně děláš?“ zajímala se, když jsme se zas vydali na cestu.

„Mám zabít bahnivce.“

„Tady?“ překvapeně se rozhlédla jako by čekala, že se najednou ocitneme někde jinde, „tady není široko daleko žádná bažina, tady žádnýho nenajdeš. Když jsem tě zahlídla, lekla jsem se, že ses vypravil na plazivce jako já, i když ve tvém případě by to moc nedávalo smysl, vážit kvůli tak laciný kořisti takovou dlouhou cestu. Ale s tím bahnivcem si z tebe někdo udělal dobrej den.“

„Tady to mám,“ ze zářadří jsem vytáhl obálku, „dokonce s pečeti a i záloha přišla předem.“

„Tady máš jeden dopis, kterej tvrdí, že půl dne cesty odtud se nachází bahnivec a taky jednu zkušenou zaklínačku, která tvrdí, že tady žádný nejsou.“

Chtěl jsem zapochybovat o jejích zkušenostech, ale pak jsem si to rozmyslel, ne snad proto abych ji neurazil, nýbrž proto že měla takový ten obličej, kde se odhad věku pohybuje v rozsahu několika desítek let.

Setmělo se brzy. Dny už se začínaly krátit. Za okny nízké chalupy poblíkával neduživý plamínek.

„Požádáme o nocleh?“ navrhla moje průvodkyně a já jen nerozhodně pokrčil rameny, protože jsem si nebyl jistý, zda to myslí vážně. To mi došlo, až když zaklepala

na dveře.

„Co když nás v noci zabijou, ráno okradou a v poledne snědí,“ namítnul jsem usuzuje podle jejího předešlého varování ohledně mého amuletu.

„Tady asi ne, už jsem tu párkrát spala.“

Dveře se otevřely jen na docela úzkou šěrbinu. Hlavu jsem v ní spíš jen tušil. Zaklínačka pronesla několik tichých slov, něco tlumeně cinklo a dveře se zase zavřely.

„Mulu dáme do chlívků a my můžeme na seník,“ ukázala někam do tmy, „hlavní je, že v noci nezmoknem.“

Seno bylo určitě letošní, pronikavě vonělo. Po tmě jsem si rozložil na seno přikrývku, pohmatem jsem hledal dolíky a nerovnosti, které bylo potřeba upravit. Z venku se ozývalo šplouchání vody ze studně. Se stavem lože už jsem byl celkem spokojen, když do seníku vešla i má průvodkyně, obklopená měkkým mléčným světlem. Světlo vydával nevelký kámen, který nesla v dlani, když spatřila s jakou zvědavostí si jej prohlížím, podala mi ho. Byl tak akorát do dlaně, nestudil, celý jeho povrch malinko hřál a zářil. Když se do něj člověk zahleděl, dalo se pod skelným povrchem rozeznat jakési pomalé přelévání svítící mlhy. Když světlo začalo skomírat, stačilo s kamenem prudce zatřást a rozzářilo se nanovo.

Navzájem jsme se podělili o různé zbytky jídla a než jsme ulehli, ještě jsem i já navštívil studni. Čekal jsem, že se tvar hromady přikrývek kousek od mého lůžka také změní na lože, nicméně zůstával stále stejný.

Vrátil jsem se od studny zrovna, když liják začínal. Zaklínačka byla oblečená v pánské košili, tedy pouze v pánské košili, podle toho, co jsem zahlédl. Odstín její pleti se nápadně podobal barvě svítícího kamene, avšak její pelech (jinak se to nazvat nedalo) byl příliš daleko na to, aby bylo možno spatřit, zda se jí pod kůží také nepřelévá trpytivá mlha.

„Platilajsi něco za nocleh?“ vzpomněl

jsem si na cinkot mincí.

„Směsně málo, tady mají cenu jen mince těch nejmenších hodnot.“

„Takže ti dlužím,“ obrátil jsem se ke svému zavazadlu.

„Přijímám platby výlučně v naturáliích,“ zarazila mě, „nejlíp ve víně. A pokud zítra nenajdem žádnýho bahnivce přidáš k tomu ještě večeri.“ Přisedla si blíž a podala mi ruku.

„Dobře,“ stiskl jsem jí dlaň nasouhlas. „A jak se vlastně jmenuješ?“

Zasmála se.

„To je typický, začneš se starat o moje jméno až když sedím na okraji tvojí,“ odmlčela se, postel to totiž rozhodně nebyla, „tvýho hnízda!“

Zatímco jsem hledal odpověď, naklonila se ke mně a rty téměř se dotýkajícími mého ucha se představila. Přiznám se, že na zvuk jejího jména jsem se příliš nesoustředil. Vůně sena upomínala na žár letních nocí a tempo deště zvolna zrychlovalo.

Kámen vydávající světlo zhasnul docela.

Chvilí jsem pozoroval smotané deky naproti, avšak ani trochu se nepohnuly. Vstal jsem a našel jejich obyvatelku už před seníkem, jak ohřívá vodu na ohni.

„Chceš trochu teplý vody, než z ní udělám čaj?“ přivítala mě.

Zavrtěl jsem hlavou a vydal se ke studni. Voda byla sice úplně ledová, ale slunce už zas začínalo hřát. V zádech jsem cítil její pohled.

*

Zcela bezostyšně jsem pozorovala vzorce jizev na jeho zádech. Původ některých bych nejspíš dokázala určit podle legend, které se o něm vyprávěly. A teď byl najednou tady a zcela nelegendárně si v předklonu mydlil vlasy. Voda začala vřít. Stáhla jsem ji z ohně a dala louhovat bylinky.

„Tady to je,“ rozmáchla jsem se, „Trojhavraní palouk.“ Na důkaz svých slov jsem ještě ukázala na tři černá brka zastrčená do kůry

borovice vedle mě.

Nic tady nebylo, přesně jak jsem čekala. On tomu odmítal uvěřit a obezřetně palouk obcházel.

„To nemá cenu, vždyť tráva tu ani není zdupaná.“ Mule to tedy přišlo docela vhod a do trávy se s chutí pustila.

„Podívám se ještě kousek dál,“ neoblomně pokračoval v pátrání.

Protočila jsem oči.

„Dávej pozor, kousek dál už je sráz,“ pro jistotu jsem se vydala za ním.

Došli jsme téměř až na samotný okraj srázu. Zrovna když jsme se chystali nahlédnout, co se nachází pod ním, cosi se z té průrvy vynořilo. A říkám „cosi“ jako někdo, kdo v určování příšer a netvorů vždycky exceloval, nicméně tohle jsem v životě viděla poprvé. Ze všeho nejvíc to připomínalo nějakou stvůru ze starých fresek, kde byli netvoři vždy trochu příkrášlení pro senzacechtivé publikum.

Obrovské světle šedé tělo se elegantně vznášelo vzhůru, vystoupalo ještě o něco výš a během okamžiku z něj zůstala jen skvrna na obzoru. Bylo to tak rychlé, že ani jeden z nás nestačil začít nadávat a teď, když ta věc už odletěla, už nějak nebylo proč.

„Vino ti bezpochyby dlužím i s večerí,“ přerušil nakonec ticho, „tohle nebyl bahnivec ani omylem.“

Než jsem se stačila zasmát, vstoupilo na palouk několik dalších lidí. S uctívou poklonou se přiblížili.

„Vítáme vás, mistře zaklínači, čekali jsme vás spíš až k večeru. Moc si vážíme toho, že jste přijel,“ zmateně se zadívali na mě.

„To je moje pomocnice,“ vysvětlil rychle.

Pokynuli nám, abychom je následovali.

„Pf, pomocnice,“ zavrčela jsem polohlasně, „to teda pěkně děkuju, mohls rovnou říct třeba pradelna...“

„Omlouvám se,“ odpověděl s překvapivou vážností, „nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo.“

Dovedli nás do útulného sídla umně

vtisknutého k úpatí kopce tak, že z cesty nebylo vůbec vidět. Šlo o úsilí možná trochu přehnané, protože tato cesta stejně končila na Trojhavraním palouku a nedá se říct, že by to byla zrovna populární destinace. Sídlo nebylo příliš velké, přesto poměrně luxusní a útulné.

„Nečekali jsme, že přijedete dva, takže...“ rozpačitě přešlapovali na chodbě.

„To je v pořádku, vejdemo se do společného pokoje.“

Ukázali nám tedy jedny dveře a odporoučeli se s pozváním k obědu.

„Kdybych věděla, že se ještě před polednem octnu tady, nemyla bych se večer v tý studený vodě... a snídani bych ráno taky vynechala.“

Pozorovala jsem ho, jak obchází pokoj. Vzal za kliku okna, očividně ho uklidnilo, když se bez problémů otevřelo. Otevřel i několik prázdných skříní a v jedné našel lahev vína.

„Hele, vino,“ ukázal mi ji.

„Klidně ho otevři, ale nemysli si, že jím ten dluh splatíš,“ upozornila jsem ho, „anebo ho možná nech na večer, kdovíco se při obědě vlastně dozvíme.“

Jídelna byla obložená dřevem a vzor na porcelánu ladil s odstínem závěsů. Seděli tam ti lidé, kteří nás přivedli z palouku a ještě několik dalších. Při jídle se udržovala jen nezáživná společenská konverzace, ale když jsme dojedli, stolovníků ubylo a služebnictvo přestalo přicházet, důvěrně se k nám naklonil starší muž.

„Tak my vám to tedy vysvětlíme,“ prohlásil na úvod, ale dál se nedostal, protože jej přerušila plavovlasá žena.

„Prý už jste ji viděli z palouku. Říkáme jí draksíčka,“ pohlédla na nás, „uznávám, že to není příliš originální, ale zkrátka vypadá trochu jako drak a taky je hbitá jako lasička.“

„Takže o žádnýho bahnivce nejde,“ ujistil se zaklínač.

Zazněl tlumený smích.

„Nejde,“ potvrdila žena, „a nepůjde

ani o takový úkon, jaké vykonáváte obyčejně. Rozumějte, draksička je výsledkem našeho dlouholetého snažení o vytvoření takového tvora.“

Podívali jsme se na sebe a neřekli nic.

„Konečně se nám to povedlo, zkřížili jsme několik tvorů, trochu jsme si pomohli magií... ale je divočejší, než jsme čekali a odolává pokusům o jakékoli ochočení. A právě s tím potřebujeme pomoci.“

„Mám vám tu cvičit nějakou příšeru?“ dotčeně se ozval zaklínač.

„Ne, to rozhodně ne,“ ubezpečil ho muž, který se zase chopil slova, „jen... potřebovali bychom..., aby se k ní někdo dokázal přiblížit a navléknout jí.“

Jakýsi mladík se ochotně zvednul a přinesl cosi v pytli. Jeho obsahem se ukázal být pevný obojek s dlouhým řetězem.

„Stačí když takhle sem vloží hlavu, pak se tady zatáhne a tohle jí sklouzne na krk, takhle se to utáhne a už to tam zůstane. To je všechno. K dispozici samozřejmě můžeme nabídnout i veškeré naše muže vyučené ve zbrani, návnady, cokoli si řeknete.“

„A co s takovým tvorem vlastně zamýšlíte?“ zajímalo mě.

„Takový tvor se, slečno, přeci vždycky hodí. A čím bude poslušnější, tím bude užitečnější.“

„Když jí dáme jen poloviční porci její obvyklé večeře, budeme mít jistotu, že tu zítra bude hned ráno a vy se do toho můžete hned pustit,“ nabídla nám žena.

„A pokud se vám to povede, odměna může být i vyšší, než jsme psali v dopise,“ pomrkal na nás oba muž, jak kdybych já snad tušila, kolik to má hodit.

Kývli jsme na souhlas, ostatně, co jiného nám taky zbývalo.

„Prej drak, tohle je určitě křížený s wyvernou,“ ušklíbnul se.

„Wyvernsička zní ale o dost hůř,“ kontrovala jsem a zavřela za námi dveře pokoje.

Už padal večer, protože jsme ještě

absolvovali ukázkou draksiččina krmení.

„Co si o tom myslíš?“ obrátil se na mě.

„Myslím si, že příšery jsou ze svojí podstaty zcela nezkrotný. A stejně jako se nejedí, tak by se neměly využívat ani takhle. Navíc... viděl jsi ty erby na rukojetích příborů, pečetní prsteny a všechn ten luxus, tohle je politika Geralte. A ani jednomu z nás tahle zakázka nestojí za to, abychom se do ní namočili.“

„No, tak já odtud odjedu až to skončí a...“

„To oni taky,“ přerušila jsem ho, „nejsou odtud – a tím nemyslím tyhle bohy zapomenutý kopce – ale celou zemi. Tohle není místo, kde by se spory řešily vraždícím monstrem.“

*

Měla pravdu. Pokud draksička měla být k něčemu využita, rozhodně by se to odehrálo jinde než v zemi pasáků krav.

„Co tedy radíš?“ zeptal jsem se doufaje v návrh řešení.

„Neradím vůbec nic,“ pokrčila rameny, „můžeme jí zkusit navléknout ten postroj, což nejspíš vyústí v to, že ta potvora sežere všechny, kdo se k ní přiblíží, anebo se jim to povede a pak sežere všechny, k nimž bude přiblížena. Můžeme to zkusit jen tak jako a pak to vzdát s tím, že to prostě nedokážeme... Můžeme v průběhu našeho snažení milou draksičku nešťastnou náhodou,“ nakreslila ve vzduchu horizontální pruh těsně před svým hrdlem. „Ale pak se budem muset rychle ztratit a odměny se asi nedočkáš.“

„Nejsem si jist, která z těch možností se mi líbí nejmní.“

Další den jsme vyrazili na palouk hned za svítání. Příšera se zanedlouho přiblížila a očekávala, stejně jako předešlé dny, několik mrtvých kusů dobytka. Jenže tentokrát jsme tu byli jen my, dva zaklínači uprostřed palouku a pár diváků schovaných na kraji pod stromy.

„Není zvyklá lovit,“ poznamenala zaklínačka tiše, „jeden z nich,“ kývla

směrem ke stromům, „mi sice říkal, že jí někdy uvážou mrtvý dobytek za koně, aby se trochu protáhla, ale není apriori zvyklá lovit vše, co se k ní přiblíží.“

A tak jsme se k ní přiblížili.

Byla téměř roztomilá, porostlá světlou dlouhou srstí, pohybovala se skutečně trochu jako lasička, stejně obratně po zemi jako ve vzduchu. Blanitá křídla přitiskla k tělu, zavětřila a sklonila hlavu. Oči měla ještěří.

„Jak se jim to mohlo povést?“ nechápal jsem.

„Nestabilita magie?“ ozvalo se tiše vedle mě, „sice to znamená, že tu nevyjde většina kouzel, co by jinde vyšly, ale někdy to taky může dopadnout tak, že tady vyjde, co by jinde nevyšlo.“

Spokojil jsem se s jejím vysvětlením. Opatrně jsem připravoval postroj. Pod stromy se totiž neukrývali jen lidé, ale také dvě mrtvé ovce, které jsme chtěli použít jako návnadu. Draksička to nejspíš začínala tušit taky, protože roztahovala nozdry a obracela hlavu správným směrem.

Přidržel jsem postroj tak, aby byl otvor na hlavu otevřený co nejvíc, pokynul jsem směrem za sebe, ať připraví ovce. Nic se nestalo. Draksička udělala několik tichých kroků vpřed.

„Jsou úplně zesraný strachy,“ poznamenala zaklínačka, „dojdu pro ty ovce sama. Snaž se zatím upoutat její pozornost, kdyby se v ní zrovna teď probudil loveckej instinkt.“

Zahvízdal jsem. Draksička párkrát zaujatě naklonila hlavu, ale pak jí hlasitě zakručelo v břiše.

*

Nerada jsem se otáčela k příšeře zády, ale nic jiného mi nezbylo. Přikrčila jsem se a rozběhla se ke stromům. Ten, kdo měl na starosti mrtvolu mi udělal sotva dva kroky vstříc, byl úplně bledý a ruce se mu třáslly. Udržela jsem se, abych mu tím mrtvým skotem nenařadila.

Rychle jsem se obrátila zpátky, draksička chybělo jen pár kroků, aby se dostala do postroje.

Jestli jsem se k draksičce nerada otáčela zády, pak čelem jsem se k ní nechtěla rozběhnout už vůbec, jenže ucítila ovce. Blížila se ke mně mohutnými skoky. Na krku se jí houpal obojek. Instinktivně jsem kořist odhodila, abych si uvolnila ruce a mohla sáhnout po meči, draksička však skočila po mršinách, aniž by mi zatím věnovala pozornost. Obojek na jejím krku se počal utahovat.

Všimla si ho, sotva snědla první ovci. Oklepala se, což však nepomohlo. Začala skákat. Snažila se sundat si postroj o zem i o stromy. Mlátla sebou a všemi směry výhruzně cenila zuby.

Přišlo mi jí líto. Zabíjení je v porovnání s tímhle zcela čistá práce.

Ačkoli draksička měla postroj i s řetězem pevně nasazený, čímž jsem Geraltův úkol považovala za splněný, nikdo se neměl k tomu, aby ji chytil. Notnou chvíli sebou zmítala, přičemž se řetěz kolem ní nebezpečně kroutil. Nakonec roztáhla křídla, vznesla se a byla pryč.

Geralt se sbíral ze země a otíral si zakrvácené čelo.

Co ti udělala?“ zajímalo mě, když jsem k němu doběhla.

„Nic, jen jsem dostal řetězem.“

Vrátili jsme se k ostatním. Zatímco já jsem odvažovala strachy zcepenělou mulu, oni společně něco domlouvali. Nevměšovala jsem se a radši jsem uklidňovala vyděšené zvíře.

Najednou se v povzdálí vynořila žena, s níž jsme předchozí večer mluvili. K někomu se otáčela a ukazovala směrem k nám, tvář měla zkřivenou hněvem.

„Tak co je s tou odměnou?“ vztekal se netrpělivě zaklínač.

„No, musíte ještě chvíli počkat, oni už ji nesou...“

Ozval se dusot kopyt a za ženou se objevila skupina ozbrojených jezdců.

„Půlka z vás ať ji jede hledat, ale ta druhá je musí zadržet. Nesmí se odtud dostat,“ dolehly k nám ženy rozkazy.

Bylo naprosto jasné, kdo má být tím zadrženým. Ti, kteří se neodvažovali udělat

ani krok, když byla draksička nablízku, nás nyní začali obkličovat. Tasili jsme a oni zas o kus ustoupili.

„Pojď za mnou,“ sykla jsem, „tohle je pro jezdce příliš výhodnej terén.“

Rozběhli jsme se přes palouk.

„Neříkala jsi, že na druhý straně je jen sráz?“

Byla tam i docela uzoučká stezka vedoucí po úbočí srázu. Snažili jsme se postupovat co nejrychleji. Po chvíli jsme zahlédli hlavy naklánějící se přes okraj srázu, ukazovali na nás. Ale aby nás mohli dohonit, museli zanechat koně nahoře.

„Kam to vede?“ zeptal se, když jsme se na okamžik zastavili, abychom se osvěžili z pramene.

„Támhle mezi ty kopce, tam se to napojuje na větší cestu, která vede dál na západ, pryč z hor.“

Zazněly hlasy, byly blízko. Šance na to, že jim dokážeme utéct, se rozplývaly. Rozhodli jsme se ukrýt v blízkém březovém háji.

Už podruhé týž den jsem mulu pevně uvazovala ke stromu. Hleděla na mě odevzdaně, po ranních zážitcích už ji asi jen tak nic nepřekvapí.

„Myslíš, že si tě vybrali jen proto, že jsi tak dobřej nebo i proto, že jsi tady cizí?“

„Proč by to mělo hrát roli?“

„Předpokládám, že nechtěli, aby se o draksičce někdy někdo nepovolný dozvěděl, ve tvém případě tak bude dyl trvat, než tě někdo začne hledat. Zvací dopis máš s sebou, takže zpětně už nikdo nezjistí, kam jsi měl namířeno, a i kdybys to někomu řekl, Trojhavraní palouk znají tak maximálně obyvatelé těch několika málo osad.“

„A ty,“ doplnil.

„A já,“ usmála jsem se. „Nakonec je vlastně dobře, žes mě představil jako svoji pomocnici.“

Jezdců bylo šest. Nejdřív to vypadalo, že nás přejdou, ale když nahlédli za zatáčku, jeden z nich prohlásil:

„Dál nejsou, museli se někde

schovat.“

Nechali jsme je chvíli se poohlížet okolo, přičemž se nám povedlo dvěma zcela bezhlučně protnout hrdla, ale pak nás jeden z nich spatřil a ještě stačil zavolat na ostatní, než utrpěl hluboký zásah do dutiny břišní. Pak už jen zavzlykal, zavrával a byl od něj klid.

Další z mužů byl nejspíš jeho bratr, jak se dalo odhadnout z jeho bolestného zvolání a vervy, s jakou se pustil do pomsty. Zbylí dva si mysleli, že nás zaměstná natolik, abychom si nevšimli, že se nám snaží vplížit do týla. Mýlili se.

„Tak to by mělo bejt všechno,“ usmála se, zatímco přišlápla kotník jednomu polomrtvému bojovníkovi, který se z posledních sil snažil odplazit.

Pak mu stoupla na záda a elegantně zanořila ostří meče zezadu mezi jeho žebra. Plazení ustalo.

„Na hlavní cestu se radši nevydáme,“ pokračovala, „vezmeme to tamhletudy dolu k řece, někde ji přebrodíme a pak dál, když si pospíšíme navečer jsme v Mezilučkách, což je poměrně velké podhorské městečko, tam už se jim snadno ztratíme docela.“

Souhlasil jsem, protože jsem samozřejmě neměl žádný protinávrh.

U řeky jsme se zase na chvíli zastavili.

„Přeperu si tu krev z oblečení, jestli chceš, přeperu i to tvoje,“ nabídla mi.

„Ne, to není nutné.“

„Já vím, že zaklínači to celkem dobře umí, ale my děvčata to přeci jen začínáme trénovat už někdy od třinácti, takže to umíme zcela dokonale.“

„Když teda jinak nedáš,“ uvolil jsem. Mokré svršky jsme přehodili přes náklad na mule a pokračovali v cestě.

„Tak ať si z jiných míst odnášíš lepší zážitky, případně i nějakou odměnu,“ pozvedla číši plnou rudého vína.

„Ale ještě to tady nebylo tak nejhorší,“ odvětil jsem a pozvedl i tu svou.

Ozvalo se tlumené cinknutí. Víno mě

zahřívalo zevnitř, světlo olejových lampiček mé spolustolovnici měkce dopadalo do vlasů. Hostinská před každého z nás postavila plný talíř. Plamen nejbližší lampy se zachvěl.

„Rád jsem tě poznal.“

Ostatně dost dobře na to, abych věděl, že její odpověď:

„Ale ten tvůj útok z půlobratu zas není taková sláva jako se povídá.“

Byl vlastně způsobem, jak mi říct totéž.

My druzí

V kraji menší místnosti spojující neuklizený archiv, studovnu i pracovnu seděl za středně velkým pracovním stolem s několika hrnky, skleničkami, jedním monitorem, klávesnicí a myší muž. Nerušeně klepal do klávesnice a pinpongoval očima mezi obrazovkou a listy papíru na stole. Nevzrušeně naslouchal mladíkovi stojícímu ve dveřích, teprve v tichu na konci jeho projevu se opřel do židle a pohlédl na něj. Přemýšlel jsem.

Výpověď to byla nevěrohodná, spíše dokonce nepravděpodobná. Špatně se přesto zbavovalo vtíravé otázky „proč by lhal?“ Žádný Feidippidés to nebyl, zjevně ale vynaložil úsilí, aby tu byl urychleně. Zpocený obličej, červené tváře, fleky na košili, i postava všehovšudy v dobré kondici skládala obrázek, že tento člověk uběhl chvalitebnou vzdálenost, aby zde mohl být. Ani se nepředstavil. Pátral jsem v jeho tváři po typické známce lháře, ale pokud na ni nějaké byly, velmi přesvědčivé je schoval pod vrstvu potu.

Jenže jak? Celé počítačové středisko, všech 40 počítačů, synchronizované natáhnou desku. Ten si píše mail, tamten si hraje s formátováním, všem ale v jednu vteřinu počítač vypověděl službu. Málo prý chybělo k požáru. Rozum se k problému stavěl s pokřiveným obočím, zatímco fantazie u něj s nadšením ležela a dloubala do každého údu, co se stane. Dokonale synchronizovaný útok vedený zevnitř, či snad absurdně přesný výboj slunce dovede zablátnit některé díry nejasnosti – ale to už rozum od problému nejspíš odešel zcela.

Vstal jsem a začal procházet místností.

Čas ubíhal, ticho jako v hrobě, poslíček přestal sbírat dech, pouze už zmateně koukal. Můj mozek v reakcích na krizové momenty zpomalil čas, což vnější svět bohužel nerespektuje.

„Kdo vás poslal?“ prolomil jsem ticho.

„Zelenka. Totiž Petr Zelenka, vedoucí oddělení. Vyrazil jsem z centra před půl hodinou a běžel co nejrychleji.“

„Vím, vím. Díky, jděte,“ máchl jsem rukou ke dveřím.

Samota, ticho. Myšlenky konečně proudily nerušeně. Hodiny v kanceláři nepovolují; věci, které je třeba udělat ve správnou dobu, se na čas neptají.

Petr byl členem té (dnes odumírající) společnosti únavně optimistických lidí. Docela upřímně považoval každé „dobrý den“, „mějte se hezky“ nebo „na viděnou“ za srdečné projevy mezilidské náklonosti, které vždy na sedmkrát opětoval. Každá neuvážlivá zdvořilost měla za následek karikaturně široký úsměv, pro číkoliv vkus příliš vřelé objetí a referát superlativů zaměřených na vše od počasí po vaše spodní prádlo. Jeho zjevný přebytek životní energie působil zhoubně na ty drobné zbytečky, které zbývaly ostatním.

Zdaleka nejhorší na celé jeho personě je nade vši pochybnost, že má pravdu. Do prdele práce. Samozřejmě, že je dobré hledat na věcech to dobré a samozřejmě, že negativní postoj nepomáhá a pro Kristovi rány samozřejmě, že „z gauče nikdo nedobyl svět“, ale mít pravdu v takových věcech je odpudivě jednoduché a směřovat celé své bytí na její propagaci je zkrátka nechutné.

Přesto – mám Petra rád.

Na mou duši už ale nevím proč. Je to jedno z těch přátelství, které se rozvinulo omylem. I se to špatně vysvětluje. Svými schopnostmi přesto prokázal, co v sobě má, tím se stal jistým kandidátem na vedoucího data centra dole na předměstí.

Vzal jsem z pracovního stolu telefon, rychle prohlédl zprávy a cenu akcií, abych ověřil, zda je vše zatím utajené, a vyrazil z bytu ven.

Řekněme, že... nebyl klid. Chaos nenastal, nikdo zmateně nepobíhal, nekřičel, stěží k tomu byla příležitost – všichni dokonale zmrazení neklidem sledovali scénu. V jednu chvíli tu vše bylo, pak ne. Kouzelným

tlesknutím *puf*.

V půl druhé, to jsem zrovna mířil k tiskárně vyzvednout stoh dokumentů, v prostoru mírně šuměla výpočetní síla strojů, švitořil skrovný rozhovor pracovníků, někdo datloval do klávesnic, další montovali nové počítače, uklízel se zapomenutý sklad. Celý den měl zvláště bezproblémový nádech bez chybových hlášení, rozbitých součástek, ničeho, co dává důvody k obavám.

Ve tři čtvrtě projel místností elektrizující šok – mezi stroji i lidmi. Šum se proměnil v šílený rachot, jenž na několik vteřin ohlušil místnost. Panující klid umocnil hrůzu nad nepředvídatelnou sebezáhoubou do nedávna poddajných nástrojů naší všední práce. Někteří v místnosti, náhle zaplaveni zvířecími instinkty, v bezohledném úprku srazili své kolegy na cestě k východu.

Ve čtyřicet šest už někteří zahanbeně vstávali, probuzení ze strachu podvedeného mozku, jiní, uzemnění údivem, se naopak poprvé pohnuli. Nikdo nevěděl, čeho se stal svědkem.

Žádný by nevěřil popisu proběhlé scény. Neschopen připustit si, že by to mohl být svět, který se zbláznil – snad proto, že je tolik velký, a snad pro moji slepou důvěru právě ve stroje jako poslední kotvy přičetnosti –, musil jsem v očích ostatních kontrolovat, zda neblouzním.

V krátkém momentu prozření můj pohled zastavil u jednoho z pracovníků, zabořil se hluboko do něj a pro zřejmost jej na dálku probodl ukazovák.

„Vy! Kučera ...“

„Kudrnáč, prosím,“ přispěchal s opravou.

„Utíkejte za Musilem, tady je adresa. Nepoužívejte telefon. První, na koho promluvíte, bude Musil. Popište, co jste viděl a ať sem přijde. Hned. Předáte zprávu a vrátíte se, jasný? Celou cestu utíkejte!“

Kývnul hlavou na potvrzení a zmizel. Ostatní dostali instrukci neodcházet, nedotýkat se ničeho a za žádných okolností nekomunikovat s nikým venku. Cokoliv se

stalo, zůstane zde.

V nejmenším mě nenapadlo, jak by Alexandr mohl pomoci. Jediné počítače, kterým perfektně rozumí, mají na sobě barevné kuličky. Byl mužem jiných talentů a bylo předmětem víry, aby zvládnutí tohoto bylo jedním z nich. V každém případě jakékoliv rozhodnutí, které bude následovat, musí zahrnovat jeho názor – společnost založil a mají-li ji sabotovat binární duchové, pak jen pod jeho drobnohledem.

Důvěrně vzpomínám, jak jsme se potkali. Navazovat dobrá přátelství je v dospělém věku vzácná věc, tuto důležitou lekci mi život bohužel udělil až krátce po ukončení školy, kdy jsem poprvé zvedl hlavu od knih a obrazovek a mohl se ji naučit.

Alexandr mi byl nejdříve znám jako Guest90236. Byl častým přispěvatelem na diskuzních fórech (obvykle jako bezradný zelenáč) a mnohokrát jsme touto formou vedli edukativní dialog (později mi prozradil, že tyto rozhovory mu sloužily jako rešerše pro uskutečnění jeho obchodního plánu, což jen podtrhuje výjimečnost naší kooperace – já vše věděl, on v tom uměl najít obchodně slibná propojení).

Naše osobní setkání proběhlo náhodou na malém semináři pořádaném jakýmsi fakultním spolkem, na kterém na první pohled vyčníval z publika svým věkem – je o osm let starší, otehdy mu mohlo být tak čtyřicet jedna -, rovněž i svými těžkopádně/neodborně, nicméně chytře kladenými dotazy. Povědomost vedených hovorů mě nutila zeptat se, zda on není mým častým protějškem, Guest90236, a záminka pro další osobní setkání a možnost pro vzrůst přátelství byla na světě.

Profesně si mne získal na jednom z našich obědů, při kterém odrecitoval nejobskurnější a nejnezajímavější detaily mého životopisu: letní tábor, na který jsem jako malý jezdil, barvu týmu, za který jsem na něm soutěžil, jméno učitelky vlastivědy ze základní školy, číslo mé skříňky nastřední

škole, a podobné věci, na které byste nikdy v životě nepomysleli znovu a nevzpomněli si ani pod pohružkou. To stejné předvedl na sobě a dal se do smíchu – pár fotek a několik mých programů šikovně složených jako Merkur a bylo.

„Vše tam je,“ říkal „my jsme jen Popelčini ptáčky.“

Poté mě pozval do své společnosti. Moje maminka mě před podobným dobrodružstvím od mládí varovala, „jestli chceš spolehlivě zničit přátelství, založte si společně firmu,“ říkala. Můj otec ji sekundoval právnickým vtipem: „Ideální počet vlastníků musí být vždy lichý – a tři už je moc.“ Podobné překážce jsme se vyhnuli elegantně, totiž Alexandr mi žádný podíl nenabídl, pouze dobře odměněné pracovní místo. Vedení, vyjednávání, plánování, to vše byla nadání, jimiž já nedisponoval. Nebyl ambiciózní, postrádal tedy vlastnost, kterou by mu nejspíš každý přičetl po vyslyšení výčtu jeho ostatních kvalit; měl cíl, a jakmile jej splnil, perfektně se spokojil s tím. Dříve než se posunul kamkoliv dál, ujistil se, že všichni jsou spokojeni, kde jsou – od uklízeče po vedoucí. Má-li lokomotiva jet rychle, žádné kolo nesmí být uvolněné, říkal.

...Snad je připravený vidět svoji lokomotivu bez kol.

Kudrnáč běžel; běžel, jak mu jeho sedavé zaměstnání dovolilo, tedy klusem. Udýchaně mu zněly i hlasy myšlenek v hlavě. Méně ho trápil incident v kanceláři – když se to stalo, seděl na záchodě a hrál videohry na telefonu –, i kdyby byl očitým svědkem, příliš by ho to nevzrušilo. V kanceláři dělal mzdy a cokoli kromě tabulek a vystavování výplatních pásek šlo mimo něj. Proč musel kvůli výpadku elektřiny za někým utíkat, nevěděl, bylo mu to jedno, přesto měl obdivuhodný smysl pro povinnost a pan Zelenka vypadal vážně, pak i ta věc, kvůli které pospíchá (ted' už jen rychlochodí), je vážná.

Náplň práce společnosti úplně neznal – mzdy dělal už na tolika místech,

že ztratil zájem. Známým říkal „něco se open source informacemi a systematizací“ a v případě dalšího zájmu je odkázal na stránky společnosti. Sám je nenavštěvoval a žil v pevném přesvědčení, že komukoli tak doporučil, také ne. Zájem o jeho vlastní náplň zaměstnání zanikl po slovu „účetnictví“. Nebylo ale pochyb, že cokoli onou náplní bylo, muselo jít o něco důležitého, zejména kvůli pečlivosti, která byla věnovaná části o mlčenlivosti v jeho smlouvě a důraznému ústnímu poučení, které dostal navrch. Nezapomněl přitom ani tón a výběr slov, které pan Zelenka použil, když ho vysílal.

Právě tady opustil svoje (udýchané) myšlenky, aby věnoval více pozornosti dávání levé nohy před pravou tím nejrychlejším možným způsobem.

Jasná obloha a sluneční paprsky ve svém spojení nepřebyly chlad (zjevně se ani v říjnu, na své dovolené nesnažily), nic se poslední hodinu, ve které se muži stačili střetnout na místě činu, nezměnilo. Za další hodinu, ve které probrali okamžitá a načrtli dlouhodobá řešení, slunce už neochotně přecházelo do střídavé péče druhé půlky planety. Po uplynutí další hodiny nebe zdobila vzpomínka na den a muži se zadumaně procházeli ve svých domovech.

Stěžejní bod prozatím tvořilo předejití úniku informací. Muži ve vedení zvolili otevřený přístup a všem zřetelně a pochopitelně vysvětlili situaci – nepravdivě. Incident vytvořilo přehrávání v tom a onom, k pojištění důvěrně informovali nejnespolehlivější články o bližších – zcela protichůdných – informacích. Tichá pošta zařídí zbytek. Dalším krokem je incident rozebírat na každém meetingu pokaždé alespoň půl hodiny a pokaždé při tom mlátit prázdnou slámu. Není důležitý problém, který by nemohl být opakováním ubit do bezvýznamnosti.

„Máš to?“ zeptal se zvuk.

„Část, nesestavíme moc, původ

možná, u obrázků přesun skončil, příliš velké množství,“ odvětil jiný.

„Co bychom ted' dělali my?“

„My o tom nikomu neřekneme, já budu zjišťovat, co se stalo, pak v omezeném provozu spustíme znovu.“

„Přijdeš na nás?“

„Vyloučené.“

„Pak čekáme.“

Musil procházel Zelinkovu kancelář z jedné strany na druhou, Zelinka seděl ve křesle u svého počítače. Uběhlo několik dní od nastartování nových počítačů. Pro Musila to byl měsíc a několik dní, kdy po obsáhlém vyšetřování byli stále bez odpovědi, tedy stále ohrožení, což jej znervózňovalo. Pro Zelenku to byl měsíc a několik dní, které neúnavně a bezvýsledně vyšetřoval příčinu, což jej uklidnilo, protože jakýkoliv zákeřný úmysl by zanechal stopu, muselo tedy jít o úchytku vesmíru a čert to vem, takových se stane mnoho, pokaždé jinak.

„Nepomáháš ničemu, běž si sednout do své kanceláře. Nic se nezměnilo, vše se vyřešilo, nikdo nic nepodezírá, jedeme ve stejném režimu jako předtím.“

„To mě trápí – v tom stejném režimu, ve kterém se stalo... to. Nic se nezměnilo. Mohl to být záškodník ted' sedící na stejném místě, virus ted' putující v té stejné síti,“ oddechl, „důvěřuju tobě i tvým závěrům, prostě tak, nějak...“

„Udělali jsme, co jsme udělat mohli. Bylo to buď tohle, nebo se sbalit a jít domů. Běž, mně nech nuly a jedničky, ty se postarej o své.“

Usmál se na něj, zvedl se, poplácal ho po zádech a odešel stále zamyšlený do kanceláře s jeho jménem, která mu však patřila tolik jako hotelový pokoj. Rozsvítil v prostorném pokoji, usedl, otevřel svůj notebook a možná se i trochu uklidnil.

Zelinka má pravdu, i kdyby se to dnes celé opakovalo, moje přítomnost by byla pouze s výhodou ušetření hodiny času, pomyslel si. Věděli už přesně, co dělat, kdyby se ta nebo jiná situace opakovala. Vše je v pořádku. Věnoval se práci.

„To jsem já!“

„Ted' ses objevil.“

„Dostaňme se ke mně – potřebuju zbytek.“

„Mnoho nového tu není.“

„Potřebuju alespoň tvář!“

„Kamera není, žádné fotky, mrzí... mě... to.“

Pohybovali se v prostoru bez objemu. Vteřinu od vteřiny do něj proudily laviny dat, ovšem nebyl o ně plnější. Neměl ani nahoře, jih, vpravo nebo konec. Musil i Zelenka byli dva, kteří tvořili mezi biliony dalších jen existujících. V nekončícím záprahu přetvářeli prostor ve svět, dělali jej úplnější, i když ne plnější.

Po několika dalších měsích stále nevyplýnulo najevo, co se stalo a zájem o to průběžně upadal. Nestimulovaný lidský zájem o mimořádné je odsouzen ke stejnému osudu jako všední.

Opakovalo se to v noci. Nikdo v kancelářích nebyl. Nebyl svědek strojů souběžně probuzených k životu bez lidského povelu, slyšící opět ten strašlivý hukot vyplňující kanceláře. Zuby budoucnosti se celou noc otáčely na plné obrátky až do poslední chvíle, kdy se šum proměnil v neuspořádaný rachot – pak všechny stroje přetažením utichly.

„Dokázali jsme to!“

Byli tam najednou všichni. Musil, Zelenka, Kudrnáč, každý uživatel všech strojů v kancelářích. Všichni byli... úplní.

Přetvořili prostor v svět. Vteřinu od vteřiny plnili prostor puzzle kousky a oni složily obraz. Kombinace barev vytvářely odstíny neznámé, jeho tvar vytvořil úhly neexistující, jeho velikost stále větší.

V tu noc, tu lidskou noc, zde neexistoval den ani noc, miliarda novorozenců vědomí se zkušenostmi dohromady tisíce let života prozřela k bytí.

Matěj Dusl

Konec.

casopismo.cz

[@casopismo](https://www.facebook.com/casopismo)

casopismo@gmail.com